

РІК LVII, Ч. 4

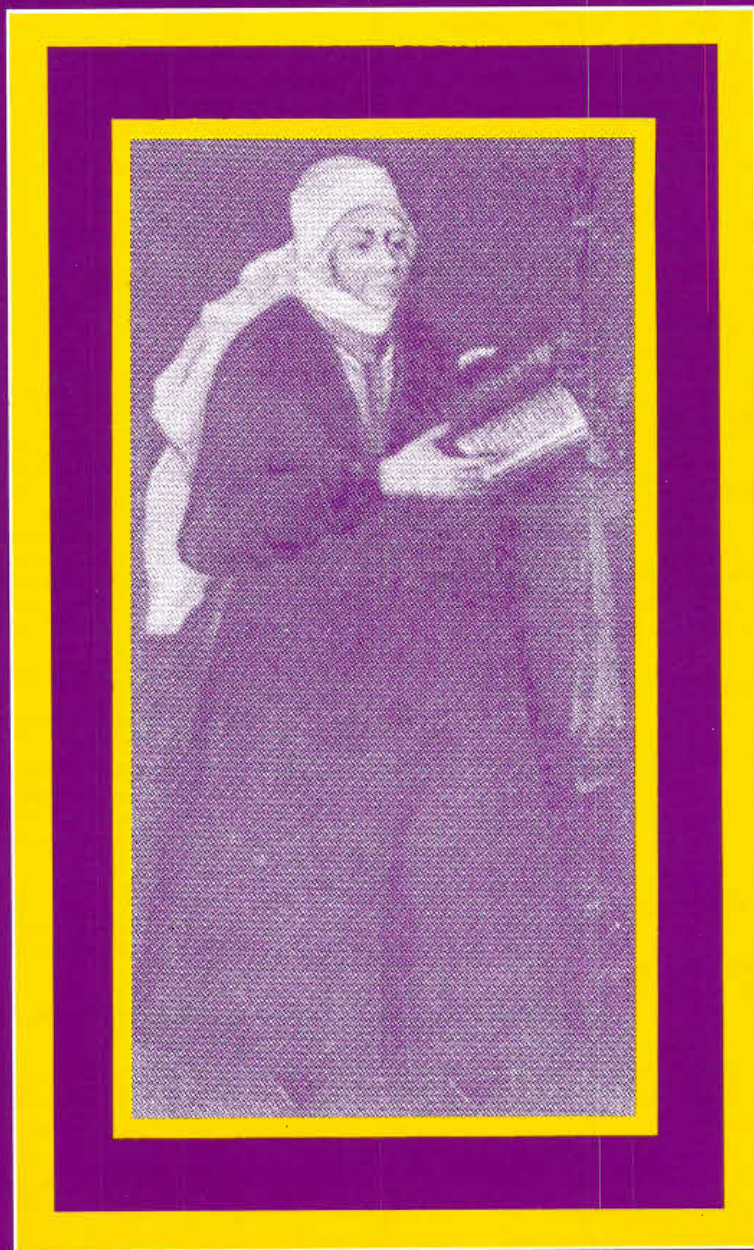
КВІТЕНЬ — 2000 — APRIL

№ 4, VOL. LVII

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ — PUBLISHED BY UNWLA, INC.

НАШЕ ЖИТТЯ

PIK LVII

КВІТЕНЬ

Ч. 4

Виходить раз у місяць
видає
СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Неприбуткова організація
Засновник Українського Музею в Нью-Йорку

Головний редактор — **Ірена Чабан**
Редактор англomовної частини — **Тамара Стадниченко**

Редакційна колегія:

Ірина Куровицька — (з уряду) — Голова Союзу Українок Америки
Марта Богачевська-Хом'як
Любов Волинець
Іванна Ганкевич
Анна-Галія Горбач
Іванна Рожанковська
Ярослава Рубель — (з уряду) — прес. реф. Головної Управи
Марта Тарнавська

Адреса редакції: 108 Second Avenue
New York, NY 10003
Тел.: (212) 674-5508 Факс: (212) 254-2672

Річна передплата в США
Для членів СУА \$ 25.00
Для інших передплатників \$ 30.00
Поодинокое число \$ 3.00
В країнах поза межами США US \$ 40.00

Адміністратор: **М. Оріся Яцусь**
Тел./Факс: (732) 441-9377

OUR LIFE

VOL. LVII

APRIL

№ 4

Published by
UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.
Non-profit organization
Founders of The Ukrainian Museum in New York, N.Y.

Editor-in-Chief — **Irena Chaban**
English Editor — **Tamara Stadnychenko**

Contributing Editors:

Iryna Kurowyckyj — UNWLA Inc. President
Martha Bohachevsky Chomiak
Lubow Wolynets
Iwanna Hankewych
Anna-Halia Horbach
Iwanna Rozankowskyj
Jaroslawa Rubel — UNWLA Inc. Press Chair
Marta Tarnawsky

Editorial Office: 108 Second Avenue
New York, NY 10003
Tel.: (212) 674-5508 Fax: (212) 254-2672

Annual subscription in the USA for UNWLA members \$ 25.00
Annual subscription in the USA for other subscribers..... \$ 30.00
Annual subscription in countries other
than USA..... \$ 40.00 US currency
Single copy \$ 3.00

Business administrator: **M. O. Jacus**
Tel./Fax: (732) 441-9377

ЗМІСТ

Петро Карманський. Містерія Голготи	1
Великодні привіти	1
Богдан Лепкий. В день Воскресення	1
Людмила Смоляр. Олена Виговська — образ "скромної" гетьманші	2
Людмила Тарнашинська. Жіночий портрет на зламі тисячоліть. Ліна Костенко	5
Св.п. Олена Апанович	8
Роксоляна Зорівчак. Григорій Кочур і літературний процес в Україні другої половини ХХ сторіччя	8
Our Life	
Iryna Kurowyckyj. From the desk of the President	9
News from UNWLA Headquarters	9
Gina Tabasso. For Chernobyl	10
Martha Pelensky. Eco Newsletter	11
Roksoliana Zorivchak. The First Ukrainian Studies Scholar in the Anglophone World	13
Nadia Liteplo. UNWLA Branch 30 Hosts New Membership Social	15
Ihor Magun. Acupuncture: An Old New Form of Medical Therapy	16
Голова СУА Ірина Куровицька	17
Новини Головної Управи	18
Діяльність округ і відділів	19
Добродійство	30
Нашим дітям	34

Ілюстрації Дарії Наумко.

Illustrations by Daria Naumko.

*На обкладинці: Портрет Олени Виговської. Копія XVIII ст. з
оригіналу середини XVII ст. Краків, Національний музей.*

*Просимо всіх дописувачів посилати до редакції тільки оригінали
дописів, статей. Згідно з журналістичною практикою, не подається
копій, що були поміщені чи переслані до інших видань.*

*Незамовлених матеріалів редакція не повертає, а також не ве-
де листування з приводу невикористаних матеріалів.*

*Редакція застерігає за собою право скорочувати матеріали і
виправляти мову. Статті, підписані прізвищем чи псевдонімом
автора, не завжди відповідають поглядам редакції.*

*Передруки і переклади матеріалів з "Нашого Життя" дозволені
за поданням джерела.*

*На адресі, поміщеній на журналі, є зазначено, доки заплачена
передплата.*

*Усі редакційні матеріали просимо пересилати на адресу редак-
ції, з поміткою "редакторів".*

Кошти вироблення кліше покривають дописувачі.

*Дописи просимо писати виразно, через два інтервали, зокрема
чітко імена і прізвища поданих осіб.*

Редакція приймає за домовленням, тел.: 1-212-674-5508.

"OUR LIFE" (USPS 414-660) is published monthly (except August) by
Ukrainian National Women's League of America, Inc., 108 Second Avenue,
New York, N.Y. 10003 ISSN 0740-0225

Periodicals Postage Paid at New York, NY and at additional mailing offices.
(USPS 414-660)

Postmaster: send address changes to
"OUR LIFE", 108 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 2000 Ukrainian National Women's League of America, Inc.

Printed by Computoprint Corp., 35 Harding Ave., Clifton, NJ 07011
Tel.: (973) 772-2166 Fax: (973) 772-1963 e-mail: computopr@aol.com

МІСТЕРІЯ ГОЛГОТИ

За тридцять срібняків продали
Царя, що всесвіт зве своїм.
Потім Його закатували
А що Він заплідив їм?

Коли з хреста знімали тіло
Й до гробу клали похапцем
Від жаху сонце почорніло,
Закрило пільмою лице.

І довершилася достота
Найбільша із космічних драм:
По всі часи Господь Голготу
Поклав основою під храм.

По всі часи все добре й гарне
Родитись буде з болю й мук;
По всі часи ніщо намарне
Не вийде з чистих творчих рук.

Петро Карманський

Христос Воскресе!

**ІЗ СВІТЛИМ ВОСКРЕСІННЯМ ХРИСТОВИМ
ЩИРО ВІТАЄМО ПОЧЕСНИХ ГОЛІВ СУА ІВАННУ РОЖАНКОВСЬКУ І АННУ КРАВЧУК,
ПОЧЕСНИХ ЧЛЕНОК, ПРОВІД І ЧЛЕНСТВО СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ,
РЕДАКТОРІВ "НАШОГО ЖИТТЯ" І АДМІНІСТРАТОРІВ,
ЩЕДРИХ ДОБРОДІЇВ НАШИХ АКЦІЙ,
ЗЕМЛЯКІВ В УКРАЇНІ ТА КРАЇНАХ ПОЗА РІДНОЮ ЗЕМЛЕЮ!**

Головна Управа Союзу Українок Америки.

**ГОЛОВІ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ ПРИНІ КУРОВИЦЬКІЙ,
ЧЛЕНАМ ГОЛОВНОЇ УПРАВИ І РЕДАКЦІЙНОЇ КОЛЕГІЇ,
ЧИТАЧАМ, АВТОРАМ І ПРЕСОВИМ РЕФЕРЕНТКАМ,
ДОБРОДІЯМ НАШОГО ЖУРНАЛУ ТА ПРАЦІВНИКАМ "КОМП'ЮТОПРИНТУ"
БАЖАЄМО ВЕСЕЛИХ І ЩАСЛИВИХ СВЯТ!**

Редакція "Нашого Життя"

В ДЕНЬ ВОСКРЕСЕННЯ

Земле, моя ти рідна, добра нене,
Вітай мені із святами, з весною!
Покрийся збіжжя лавою густою,
Хай буря мимо йде понад тобою
І хай ім"я твоє буде благословенне!

Зрости в своїм родючій, чорнім лоні
Кожніське зерно, що з сівні упаде,
Хай приберуть тебе сади-левади
І тихий мир нехай між ними сяде,
Блаженні хай будуть спрацьовані долоні!

Богдан Лепкий

ОЛЕНА ВИГОВСЬКА – образ “скромної” гетьманші.

Гетьманщина – спадкоємиця традицій козацької держави, поминаючи всі її від’ємні сторони, була коліскою власного оригінального типу культурного і громадського життя в Україні. Громадські відносини, право, культура, побут і освіта – всі ці вартості і підвалини майбутнього національного розвитку знайшли в період Гетьманщини своє оформлення та кристалізацію. Українське жіноцтво було співтворцем цих національних вартостей.

В колі нашої уваги гетьманша Олена Виговська, яку історики характеризують як “скромну”, “тиху” та протиставляють постаті гетьманші Ганни Хмельницької. Втім, Ганна та Олена – це різні жіночі типи, різні долі, які розгорталися на відмінному історичному тлі. Ці долі спонукають не лише до роздумів, але й до глибинного аналізу. Чи готові ми сьогодні дослідити нашу історію через жіночі долі, жіночі типи, а особливості жіночої ментальності українок сприйняти як складову культурного феномену нації? Саме такий підхід здається автору вартісним, бо дозволяє “олюднити” нашу історію і відійти від простої констатації факту про вагому роль жінки до відтворення реальних історичних діянь, дослідити роль жіночих впливів на суспільно-політичні процеси та вивести жінку з тіні нашої чоловічої історії.

Дійсно гетьманова Ганна була однією з найвидатніших жінок Гетьманської доби. Навіть польський історик Ролле мусів визнати, що третя дружина гетьмана була “жінка статечна, скромна, може більш розвинена умово як її попередниця”. Не була вона вже чимось посереднім між жінкою та коханкою, як її попередниця. Це вже була “пані гетьманова”, як офіційно титулували Ганну Хмельницьку. І не був це порожній титул. Навіть ті скупі джерела, які маємо про Ганну, свідчать, що вона далеко не обмежувала свою діяльність домашніми і родинними справами. Вона завоювала собі таку довіру гетьмана, що під час його відсутності сама видавала універсали. Історія зберегла нам один з таких універсалів “от гетмановой Богдановой Хмельницкой Анни”, де вона наказує “обивателям прилуцьким” не займати ґрунтів густинського монастиря. Вона посилається тут на волю свого “малжонка гетмана Хмельницького” і загрожує в разі непослуху гривною в розмірі 1000 талерів, на користь державного скарбу (Лоський І. Українська жінка в козацьку добу //Жінка. – 1935. – Ч.15-16. – С.8)

Гетьманову бачили завжди на прийнятті чужоземних дипломатів, які відвідували Суботів, про що повідомляють багаточисельні джерела і, в першу чергу, московські послани. Згадує про присутність гетьманової під час гостини у Суботові шведський посол Велінг. Ці гетьманські прийняття не відзначалися особливою розкішшю – угорське вино та ще улюблений, а тоді ще дуже рідкий, напюток гетьмана – кава, були з певністю найбільшою окрасою столу. Загалом, як відомо, Хмельницький любив навіть демонструвати свій спартанський спосіб життя. І ціле життя в гетьманській резиденції мало на собі печать скромності. Однак Ганна зуміла таки внести в це життя деяку етику та урочистість.

На відміну від Ганни Хмельницької, Олена Виговська репрезентувала іншу - аристократичну течію в україн-

ському суспільстві. Вона принесла до Суботова ще більше оглади, сприяла зросту товариської культури серед старшини, сформуvala жіноче середовище і заклала нові традиції його співжиття.

За свідченнями історика Ролле (Жінки при чигиринському дворі у другій половині ХУІ), які є чи не єдиним джерелом для відтворення образу Олени Виговської, вона походила з сенаторського роду Стеткевичів, спорідненого з князями Четвертинськими, Друцькими – Горськими і навіть з Тишкевичами. Майже до кінця ХVІ ст. рід Стеткевичів дотримувався православного обряду. Дід Виговської, Вільгельм, був схильний до новаторства, дружина його, Ганна Отинська, була православною, один із синів наслідував материнську віру, Ян і Христофор дотримувались кальвінізму, а нападки їхні перейшли в католицизм. Католиком був і Богдан Стеткевич, батько Виговської, новгородський каштелян, який помер 1651 р. Діти його від першої дружини, княгині Соломирецької, Михайло і Олена, сповідували грецьку віру, а дві доньки від другої дружини, Фронцевич, виховувались у католицтві. Це було в ті часи звичним явищем. Рідний брат Олени став ченцем Києво-Печерської лаври, одного з двоюрідних братів було призначено віденським каноніком, другий служив з 1655 р. в київському козацькому полку.

Вірогідно, що Виговський познайомився з майбутньою своєю дружиною в Києві, де мешкав його батько і брат Олени, чернець. Їй виповнилось близько тридцяти, йому – перейшло за сорок. Рідня була невдоволена цим шлюбом, як впливає зі скарги в заповіті Олени, але писар не зважив на це. За історичними свідченнями, він викрав дівчину. По всьому видно, що союз цей ґрунтувався на взаємних почуттях. Весілля відбулось у Києві.

За життя Хмельницького Олена практично не з’являлася в Чигирині. Можна припустити, що лад гетьманського життя не припав до вподоби Олені Виговській, вихованій на інших прикладах.

По смерті Богдана гетьманом було обрано його сина Юрія, посланого до Києва в науку. До його повноліття справами керував Виговський, розпоряджаючись усім на Україні цілком самостійно і не допускаючи стороннього втручання. Порівняно зі своїм попередником, Виговський був людиною зовсім іншого складу. Походив із стародавнього, хоч і дрібного, шляхетського роду, який зустрічаємо вже на початку ХVІ ст. в Скочківській окрузі під Виговом.

З гетьмануванням Виговського в Чигирині настали інші часи, переважили чинники, які не відігравали раніше помітної ролі, з’явилися нові течії. Панівного впливу поступово набув привілейований клас, який вирізнявся з козацької маси. Певна річ, тон цьому товариству задавав сам гетьман і його численна рідня.

Олена Виговська, жінка проста і скромна, все ж мала великий вплив у Чигирині. Вона з’явилася до столиці в супроводі великого почту служниць та родичів. В авангарді кортежу їхали музики і кілька сотен лейб-гвардії, слідом французька карета везла гетьманшу та її свояченицю – дружину Юрія Стеткевича; за ними придворні пані й дівчата в багато прибраних повозах, серед них — Павлов-

ська, Подарицька, Рудницька, Лговська і далека родичка чоловіка — Виговська; завершував поїзд гурт челяді, там були кондитер, пивничий і навіть кравець Васильківський — напевно, гетьманша дбала про своє вбрання.

Така пишність вразила городян; не важко було збагнути, що доступитись у “світлиці” гетьманші стане не легко, як перше, а коли допевнилися, що під гетьманським дахом запанував незвичний етикет для поспільства, виникли нарікання та скарги. Згодом опозиція дорікала Виговському, між іншим, і тим, що він побрався із шляхтянкою, “котра не бажає добра Україні”.

Поступово гетьманська столиця змінилася до невпізнання: метушня зменшилась, гарнізон було скорочено, козацької старшини залишилось обмаль, стосунки з сусідніми державами урвалися. Гетьманша майже не виїздила з Суботова. Сюди, поближче до гетьманші, перебралися кілька родин козацької старшини. Звичайно, доньки Хмельницького відігравали провідну роль в цьому товаристві, насамперед Катерина, одружена з Данилом Виговським — братом гетьмана, жінка рішуча, іноді заступала місце гетьманші. Від батька Катерина перебрала винахідливість, уміння вести бесіду, вона краще за гетьманшу була знайома з людьми та звичаями. Щодо другої доньки Хмельницького — Олени Нечай, то вона почувалася чужою в цьому колі світської вишуканості, та й чоловік її, відсунутий на задній план, не мав політичної ваги і виконував лише накази гетьмана. Так само постійними гостями в Суботіві були: дружина Костянтина Виговського, Раїна, уроджена Мешерінова, дружина обозного Носача і дружина військового писаря Груші — вона щиро прив'язалася до гетьманші з вдячності за співчуття і допомогу в нещасті. Але Виговська мала при собі й близьких рідних, а саме родину Юрія Стеткевича, яка не полишала її до смерті. Юрій помер у званні сотника, і дружина його залишилася при гетьманші. Донька Юрія, Христина, була улюбленицею титки, а синові його, Христофору, гетьманша записала при народженні майна на дві тисячі злотих.

Олена також була матір'ю: єдиний син її, Остап, народився на початку 1657 р. і виховувався у дідуся в Києві. Чому батько віддавав дитину від матері, важко пояснити, тим більше, що гетьман жив з дружиною у мирі й злагоді.

Отож у Суботіві панувала тиша, господиня займалася своїм жіночим гуртком. Пригощання вийшли з моди, гетьман майже не вживав міцних напоїв, ухилявся від вечірок; якщо з Києва приїздив Юрій, то більшість часу віддавав молитвам у церкві й благочестивим роздумам. Він уникав товариства.

Порядки, які запанували в домі гетьмана, вплинули й на столицю Гетьманщини. Всі ці зміни не мали популярності, хоч і не були позбавлені користі: простий люд відчував і розумів, що народжується і пускає коріння новий устрій.

Усвідомлюючи, що навкруги діється, Виговський розумів, що треба добре поміркувати, щоб дати Україні такий устрій, який би захистив її від ворогів. Та партія до якої схилявся Виговський була далеко менша числом, але далеко більш освічена. Вона ясно уявляла собі сучасні тяжкі обставини і бажала забезпечити своєму рідному краю його права та вольності. Душею цієї партії був найбільш освічений Юрій Немирнич, котрий мав великий вплив на гетьмана. Він десять років прожив за кордоном, у Голландії, і там здобув собі велику освіту. Бачив він на власні очі розумний федеративний устрій інших країн, і

такого устрою бажав для своєї України. Під його впливом Виговський і партія його замислила поєднати Україну з Польщею на федеративних основах, тобто, щоб Україна стала автономною державою, мала своє виборне управління.

Завдання, що стояло перед Виговським було незмірної складності і неважко було передбачити трагічну розв'язку його кар'єри. Все котилося врзнібіч на Україні, і будівлі зведені Хмельницьким, загрожувало докінчене поруйнування. Одна партія тягнула до спілки зі Сходом, друга — із Заходом. Взаємної пощади не було: кожний прагнув знищити супротивника, і як наслідок — знаменита Руїна.

Уже на початку своєї діяльності Виговський викликав невдоволення людей сильних і впливових. Отож скликана до Переяслава козацька старшина, переважно лівобережна, в січні 1659 р. оголосила Юрія Хмельницького гетьманом і постачала не тільки позбавити Виговського булави, але й відслати “зрадника Івашку Виговського з дружиною і дітьми до царської величності, а також брата його Данила й інших родичів, що перебували на службі у Війську Запорозькому”. В майбутньому Виговським було заборонено не тільки залишатися при гетьмані та в уряді, але й взагалі служити в козацькому війську. Отже, Виговські були приречені на вигнання і поставлені поза законом, тобто позбавлені всьляких громадянських прав на Україні.

Однак гетьман не скорився. Влітку рушив збройно за Дніпро, сподіваючись підкорити Лівобережну Україну, але не було йому щастя. Прихильників не придбав, а кількість супротивників зростала щоднини. Тому Виговський вернув до Чигирини, а братові своєму, Данилові, доручив протистояти супротивникам. Невдача змінювала невдачу, і Данило заледве врятувався. Залишалось чекати нападу.

Гетьман зайнявся обороною Чигирини, оскільки ще й кошовий отаман Брюховський оголосив про свій намір заявитися до столиці. Якась безпідставна тривога злякала Виговського — він потайки зник з міста “в одному сукмані і на одному коні” і полишив жіноцтво напризволяще. Він шукав захисту в коронного обозного Андрія Потоцького в Білій Церкві.

Залишається не зрозумілим, чому гетьманша Олена не подалася з чоловіком із Чигирини, а дружина Данила Виговського — Катерина лишилася беззахисною в Смілі тоді, коли чоловік її також опинився в Андрія Потоцького. В такій ситуації жінкам довелося думати про самозахист та готуватися до облоги в недостатньо укріплених палацах за надмірно складних умов. Становище Чигирини було сприятливішим: там налічувалось близько 600 гармат, 400 діжок пороху і чотири сотні залоги з поляків та німців. Крім двірської жіночої обслуги, при гетьманші залишалась її щира приятелька Грушова і брат Юрій.

Значно гірше довелося старшій доньці Хмельницького, його улюблениці Катерині: її дім у Смілі захищали земляний вал, частокіл і кілька давніх гармат, придатних хіба що для декорації; в ролі супротивника виступав рідний брат на чолі загонів, які колись водив у бій її батько, — трагічна іронія долі! Небезпека була тим відчутнішою, що всюди подекували про Богданові скарги, заховані в палацах, — слід було чекати пограбування.

Мимоволі постає питання: що ж робили чоловіки, аби звільнити своїх дружин? Виговський обмежився розсиляним послань, а Данило чинив значно рішучіше: він вимагав воєнної підтримки в союзників, рвався на допомогу Чигирину й Смілі, оточених ворожим населенням.

З ватагою сміливців Данило рушив на Смілу, обложу козаками, тоді як Юрій Хмельницький йшов до Чигирина з Сірком. Непасний потрапив до рук ворогів. Відсланий до Москви, Данило розпрощався з життям 30 листопада, поблизу Калуги, здається, внаслідок жорстоких тортур. Тіло повернули родині. Цар Олексій Михайлович у листі до нового гетьмана від 10 грудня висловив співчуття з приводу смерті гетьманського родича. Тоді ж, коли Данило потрапив у полон, ніжинський полковник Василь Золотаренко взяв штурмом палац, де перебувала його дружина. Однак Золотаренко не змушався над беззахисною жінкою — обмежився лише пограбуванням палацу. Дружину Данила відіслали під охороною до Суботова. Удові передали тіло чоловіка, яке вона поховала в місцевій церкві, біля батька та брата.

Тепер настала черга Чигирина. Юрій із січовиками і лівобережною вольницею козацькою оточив резиденцію свого батька, пропонуючи здатися без жодних умов, і після відмови штурмував палац. Не відомо, хто був командувачем оточеної залоги, але головні накази давала сама гетьманша Олена, яка все ще сподівалася на швидку допомогу від чоловіка і переконувала в цьому усіх. Опір був одчайдушним, упродовж тижня приступи не мали успіху, але зрештою енергія ослабла, і гетьманша вирішила здатися. Гарнізон приєднався до війська союзників і відіслали на схід, незважаючи на протести, артилерія дісталась Запорозькому Війську, приватне майно було пограбоване. Юрій байдуже спостерігав, як розкрадали надбані батьком багатства, а колишня гетьманша зі своїм почтом була відіслана до Суботова, де мала чекати на вирішення власної долі.

Виговський після всіх невдач вирішив зректися гетьманства. Акт зречення відбувся в Рудках під Білою Церквою. Серед умов була й умова про звільнення гетьманші і всіх осіб, залишених гетьманом у чигиринському палаці. Юрій обіцяв допровадити в Котельню Олену Виговську з усім почтом і доручив це Самійлу Зародному, Грицьку Миргородському та Джаменчу, молодшому обозному. Та раніше за них з'явився під Чигирином Брюховський з січовиками як авангард Сірка. Він намагався захопити палац, але напад не вдався, і через кілька днів довелося обличити цей намір. Виговський хотів скористатися тимчасовим затишшям, щоб вирушити на допомогу жінкам, писав до короля, прохаючи його захисту і заступництва для дружини та Остапа, якщо він сам загине. Але план не здійснився, війська не вистачало, а йти під Чигирин з малими силами було надто небезпечно. Сумна доля, що спіткала Данила Виговського, доводить обгрунтованість побоювань колишнього гетьмана, призначеного тепер уже воєводою київським з наданням відповідно сану сенатора Речі Посполитої.

За Виговську, як відомо, замовив слово коронний обозний Андрій Потоцький і волинський каптелян Беневський. Останній дорікав Юрієві за те, що він воює з жінками і веде своє хоробре Військо Запорозьке супроти ні в чому не винного жіноцтва.

Полонянкам довелося пробути в Суботові майже рік, лише в жовтні 1660 року Виговській дозволили виїхати звідти з усіма жінками при ній і добром. А в Суботові липалась Катерина Виговська, донька Богдана, яку брат відпустив на волю ще раніше, але вона не мала де дітися, оскільки дім у Смілі згорів. З волі випадку овдовілий за два

роки перед тим Тетеря прибув до Чигирина з Беневським, щоб обійняти посаду писаря. У Суботові він зустрівся з удовою, яка лаптувалась до важкої дороги. Поїздки відкладали з дня на день з різних причин. Тим часом Тетеря з Катериною вподобали одне одного і наприкінці 1660 року повінчалися, за згодою гетьмана, в Суботові без будь-якої пишноти. Юрій призначив їм Суботів за тимчасову резиденцію.

Інакша доля випала її молодшій сестрі, дружині полковника Івана Нечая, прибічника Виговського. Він загинув під час облоги Бихова 4 грудня 1659 року. Нечай, на думку Беневського, потрапив у полон і помер від тортур. Історик Соловйов додає, що коли тіло чоловіка привезли дружині, вона раптово померла з горя. Інші джерела твердять, що Івана було захоплено в полон разом з його братом Юрієм і що їх обох відіслали до Тобольська, куди вони прибули наприкінці лютого 1660 року і де їх тримали оддалік польських, литовських і німецьких людей. Хтозна як було насправді, але звідтоді не маємо жодних вісток про Олену. Вона і зникла з арени суспільного буття так само непомітно, як непримітно й жила. Вочевидь, вона не прагнула грати помітної ролі, як-от старша сестра Катерина. Так само печально відійшли й інші члени роду Виговських. Звідтоді чигиринська резиденція через безперервний воєнний стан втратила колишню велич і перетворилася на оборонну споруду.

Позбувшись гетьманської булави, Іван Виговський став сенатором Речі Посполитої і одержав два староства — Любомль у Холмській землі та Бар у Подільському воєводстві. В першому налічувалось 25 поселень та близько 200 моргів землі, в другому — майже 80 поселень і 35,5 квадратних миль землі. Бар був доволі надійною фортецею, куди вабило різний торговий люд. Все це давало київському воєводі чималі прибутки, хоч багато землі пустувало, а поселенці мешкали в слободах, себто користувались певний час пільгами при сплаті податків. За деякими свідченнями, Виговському належав пожиттєво і Браїлів у Брацлавському воєводстві. Виговські осіли в Руді, відремонтували і опорядкували старий будинок. Тепер, здавалось, могли відпочити від усіх випробувань, але Виговському важко було відійти від українських справ, і його тягнуло в Бар, ближче до арени боротьби.

На той час в Україні вже сталися великі перемири: у січні 1663 року Юрій Хмельницький постригся в ченці і його місце невдовзі посів Тетеря. Спроби останнього замирити край не дали успіху, та й чи досяг би його навіть чоловік більш владний і впливовий. Невдачі свої Тетеря пояснював підступами ворогів, серед яких перше місце відводилось Виговському.

Родина воєводи заледве розмістилась в Барі, через брак місця довелося зменшити жіночу обслугу, із найближчих осіб залипилась тільки дружина Костянтина Виговського, Раїна, уроджена Мешеринова, яка прагнула повернути собі Лисянку, донька Михайла Стеткевича, киево-печерського ченця, взята тіткою на виховання, і Юрій Стетквич з дружиною - він виконував обов'язки коменданта Бара.

До палацу потяглися господарі старостівських земель і дрібні власники, так чи інакше пов'язані з Виговським. Всі вони просили про підтвердження в правах і видачу актів на володіння, але становище колишнього гетьмана було непевним та ненадійним. Врешті, він затвердив тільки один такий акт.

Закінчення на стор. 20

НАША СУЧАСНИЦЯ

ЖІНОЧИЙ ПОРТРЕТ НА ЗЛАМІ ТИСЯЧОЛІТЬ ЛІНА КОСТЕНКО: післяювілейні роздуми

Про Ліну Костенко писати легко й водночас важко. Легко тому, що ось уже понад чотири десятиліття вона тріюмфально йде тією Дорогою, що її звать Поезією. Важко, тому що переписняє острах сфальшивити бодай на грамину – ані фальші, ані елею Ліна Костенко не приємле. Тим більш нелегко писати ювілейну силуету, де без того елею ніяк не обійтись. Тим-то хай це будуть післяювілейні роздуми про Поетесу, велику Трудівницю на ниві духовній, котра жодного разу на тій Дорозі – хоч би як важко не було – не схибила.

“Я в людей не проситиму сили... Я в людей попрошу тільки віри” – писала колись юна Ліна Костенко, мудро прозираючи крізь майбуття, що “Щастя треба – на всякий випадок. Сили треба – на цілий вік” – немов передбачила й довгі роки вимушеного мовчання, тобто, неоприлюднення своїх вистражданих рядків, і різні життєвські випробування, й неминучі розчарування. Але та віра у власні сили ніколи не покидала, вибудовуючи її творчу індивідуальність, допомагаючи летіти й “на перебитому крилі”, аби зрештою дійти неспростовної істини: “Що доля нелегка – в цім користь і своя є. Блаженний сон душі мистецтву не сприяє”.

Досить згадати лише драматичну історію виходу, а точніше, невиходу її книжки “Княжа гора”, яка припала на лиховісні 1970-72 застійні роки. Попри те, що у видавничій рецензії Леонід Первомайський писав, що враження від цих віршів він може порівняти “хіба що з тим потрясінням, яке пережив понад сорок років тому, вперше відкривши для себе Павла Тичину...”, збірку все ж було “зарізано” – з допомогою замовних рецензій, шаленого тиску на авторку, хоч вона всі пропонувані правки та текстові вилучення назвала необ’єктивними, надуманими, неаргументованими, не погодившись на жодні компроміси. Аж тільки 1989 року майже всі поезії з цієї невиданої книжки вийшли під обкладинкою “Вибраного”.

...Шістнадцятирічною ввійшла Ліна Костенко в поезію. Народилася вона 19 березня 1930 року на Київщині, в містечку Ржищеві. З 1936 року – киянка. В столиці здобула середню освіту, вчилася в педагогічному інституті. Літературне обдаровання привело її до Московського літературного інституту ім. О. М. Горького, який вона закінчила 1956 року з відзнакою. Ввійшла предтечею цілої когорти шістдесятників, котрі з першими повівами в суспільстві свіжого вітру перемін намагалися порвати ідеологічні ланцюги, вирватися з-під соцреалістичної опіки й повернути українській літературі її художньо-естетичний вимір.

Але естетичні пошуки поетеси у царині художнього слова міцно заґрунтовані у національний “чорнозем”, який живить її соками рідної землі. Усі думи й помисли Ліни Костенко – про долю народу, якому випало перейти важкі визвольні історичні гони й залишитися при цьому ду-

ховно незнищеним. І водночас вона надзвичайно вимоглива до свого народу, бачить його хиби й недуги і – попри все! – бентежно й віддано любить його:

*Але ж, але ж, але ж!.. Народ не вибирають.
І сам ти- тільки брунька у нього на гіллі.
Для нього і живуть, за нього і вмирають,
Ох, не тому, що він – найкращий на землі!*

Глибоко національна поетеса, Ліна Костенко вільно почувається в різних епохах і в різних країнах, плукаючи постійних паралелей та асоціацій, що робить її поезію, зокрема й ряд драматичних поем (“Скіфська одиссея”, “Сніг у Флоренції”) закоріненою углиб віків і в світовий контекст, і водночас напрочуд свіжою, неповторною, сучасною. Її поетичний голос має лише їй одній притаманний тембр та інтонації, у яких не знайдеш і натяку на фальш, штучність, солодкавість чи позу.

Її Муза, строга й вишукана, повсякчас нагадує нам, що Ліна Костенко – одна з-поміж небагатьох, кого ми звемо аристократами духу, які протягом усього життя зберігають горду поставу й не хилиються під нещадними вітрами історичних зламів та кон’юнктури, у які шати вона, та кон’юнктура, не вбиралася б.

“Альтернативово барикад” Ліна Костенко обрала слово й плекала його в лункій типі самоти, пильно оберігаючи од сусти й трибунної риторики, дбаючи насамперед про його, того слова, глибину та образність, мислительну, психологічну й емоційну наповненість. Зрештою, прагнула того, аби наша література сягнула європейського рівня й здобулася на всесвітнє визнання.

Духовне подвижництво Ліни Костенко якраз і полягає у повсякденній копіткій праці, без розрахунку на славу й винагороду. Вона зробила свій власний вибір і сповна усвідомлює свою високу місію на цій землі: “Митцю не треба нагород, його судьба нагородила”...

Державна премія імені Т.Шевченка, якою вона була відзначена 1987 року за історичний роман у віршах “Маруся Чурай” та книжку поезій “Неповторність”, — це

лиш вияв офіційного визнання, яке прийшло до неї значно раніше. Прийшло з народу, від нас із вами, бо Ліна Костенко, як і Маруся Чурай, якраз і стала голосом цього народу, його пісню, його душею.

Душа ж самої поетеси, надзвичайно вразлива, чутлива – у вічній роботі, у вічній тривозі, у вічному прагненні гармонії – тієї, що врівноважує духовні шукання й неминучі розчарування на тернистому шляху до істини, вивищуючи людський дух. Душа, здатна благословити “кожну мить життя на цих всесвітніх косовицях смерті” й донести нам її красу й неповторність.

Ліричний герой Ліни Костенко – попри весь трагізм світовідчуття – надзвичайно діяльний, окрилений прагненням до вдосконалення себе самого й довколишнього світу, він відкидає пасивність як спосіб життя, шукає і знаходить можливості для самовираження, самореалізації, бо ним керує вічна нестримна спрага перемін:

*Криши,
ламай,
троци стереотипи!
Вони кричать, пручаються, – ламай!
Хоч давня звичка з профілем Ксантипи
благає, плаче, просить: “Не займай!”
Відкинь її в м'яку дрімому спалень.
Вона тобі нелюба. Ти болиш.
Гори. Щезай в пожежах самоспалень,
в гірких руйнах власних попелищ!*

“Крізь роки і печалі” мужнів і міцнів тремткий голос поетеси, набирає усе виразніших інтонацій, безкомпромісного звучання. Її тверезі й водночас надзвичайно образні поетичні рефлексії з поетичного циклу “Інкрустації” (збірка “Вибране”), апелюючи до наших розуму й серця наприкінці 1980-х, і справді були короткими й точними, як діагноз: вони повертали нас до нашої історичної пам'яті, нагадували про втрачене почуття національної гідності, нашу готовність (і неготовність!) до свободи, спонукали замислитися над одвічними проблемами вічного й тлінного, суцього й минутого...

“Звикли до правди мої вуста, Нащо їм чорне вино лукавства?” – у цих словах уся Ліна Костенко, без будь-якого натяку на позірний патос чи позу. Громадянська напруга, властива віршам поетеси, у яких лунко б'ється нерв нашого складного сьогодення, пробуджує в читачеві почуття самоповаги, здатність до самооновлення й переосінки пережитого й відчуженого.

Через поезію Ліни Костенко проходить своєрідна вісь-антитеза: мить і вічність. Осмислення себе як самоцінності у вимірах вічності й водночас відчуття неповторності кожної прожитої миті – так можна було би окреслити поетичне світовідчуття й парадигму художніх пошуків Ліни Костенко наприкінці двадцятого століття.

Її пейзажна й інтимна поезія – то справді “летючі катрени”, лірика найвищої проби, високий лет мислі й емоцій, суцільна експресія, де тонке психологічне нюансування настрою органічно поглиблене динамізмом думки, перейнятістю тими вічними проблемами людського буття, що їх поетеса прозирає глибше й сприймає болочіше, ніж усі ми, суцї на цій землі, сповна реалізуючи право, дане природою лише поетові.

Важко уявити нашу літературу без роману у віршах Ліни Костенко “Маруся Чурай”, де на повну силу виявився її талант ліро-епічної поетеси, котра вміє

концентрувати в слові духовну міць і велич свого народу, передати в образах одвічні пошуки людиною щастя й долі, свого призначення на землі. Водночас доля цієї “дівчини з легенди” – з періоду повстань козацтва проти шляхти й великої визвольної війни 1648-1654 років, – свідомою своєю місію, проектується на одну з домінуючих у творчості Ліни Костенко тем – місце й роля поета в сучасній добі, народжуючи такі емоційні рядки: “Як важко бути в наші дні митцем!”

Історична тематика ніколи не полишала поетесу. Так, протягом багатьох років вона дописувала й переписувала створений ще у 1966-67 роках історичний роман “Берестечко”, який щойно тепер, минулого року прийшов до читача окремою книгою, явивши нам згусток болі й глибоких роздумів про трагічні віхи української історії, а саме: про поразку під Берестечком. Від зображення цілком конкретної історичної події (“Усе ж було за нас. Чому ж програли ми?!”) Ліна Костенко прийшла до розкриття філософії поразки як науки: “ніяка перемога так не вчить”, вкладаючи в ту гірку істину велику конструктивну енергію, яка спонукає до праці, до нових перемог на ниві державотворення, бо вже “немає часу на поразку”.

Саме тому, щойно з'явилося у книжковому варіанті “Берестечко”, як на уламках наших ілюзій, гірких розчарувань, заклинань і зігхань, на руйнах несправджених надій прозвучав достоту оптимістичний голос: вийшов окремою книжечкою текст лекції Ліни Костенко перед студентською молоддю “Гуманітарна аура нації або дефект головного дзеркала”, прочитаної 1 вересня 1999 року – коли, до речі, їй і було вручено диплом та мантию Почесного професора НаУКМА.

Прозвучав голос, що протверезує. Налаштовує на працю. Повсякденну планомірну працю – таку, скажімо, що її ведуть у Зоні відчуження співробітники історико-культурної експедиції Міністерства з надзвичайних ситуацій – музейники, філологи, науковці інших спеціальностей. Їхнім духовним наставником та наснажувачем і стала Ліна Костенко, котра працює в зоні нарівні з усіма. А потім, після експедиції, з болі й гіркоти, пишеться проза про Чорнобиль...

Це їй належить цей тверезий і вимогливий голос, звернений до всіх нас. Жінці, яка здобула право на такий високий регістр вимогливості не тільки своїм подвижницьким трудом Мистця, але й не менш подвижницькою працею у Чорнобильській зоні – поза будь-якою суспільною погодою та політичною кон'юктурою. Голос Ліни Костенко змушує вибратися з нетрів безплідних рефлексій і руйнівних самокатувань, рівно як і з солодкавого самозамилування й розманіженої сентиментальності і, передихнувши, помовчавши на самоті й, набравши повітря, видихнути на повні груди: але попри все ми є! Є як нація. Як народ. Як держава. Слово її, націлене в майбутнє, заперече мазохізм як національну рису, застерігає проти пошуку деструктивного негативу в ментальності української нації.

Ліну Костенко тривожить рецепція України в світі: яким чином “суспільство може мати об'єктивну картину самого себе і давати на світ невикривлену інформацію про себе, сфокусовану в головному дзеркалі”, бо маємо “бути відкриттям для світу, а не морально ущербним народом в аберациях чужих віддзеркалень”. Але насамперед треба налаштувати себе самих на сприйняття власного неспотвореного відображення, вільного як від

комплексу меншовартости, що неминуче схиляє до національного самобичування, так і від манії величчя, що, власне, також породжений комплексом другосортности.

Однак Ліну Костенко, здається, найбільше непокоїть саме та обставина, що стало мало не правилом доброго тону вишукувати деструктивний негатив у менталітеті української нації, як-от новітній стереотип – “дуже несимпатичний силпоет” – націю на колінах і, відповідно, постійні заклики підвестися з колін чи інший нововитворений міт, начебто нація наша спить, що його не може сприйняти людина мисляча й об’єктивна. Третім лейтмотивом нашої незалежности, як небезпідставно спостерегла авторка, стали кинуті колись зопалу Винниченком, а тепер надміру тиражовані слова про те, що історію нашу нібито не можна читати без брому, заганняючи “співвітчизників у комплекс причетности до експлозивних жажіть нашої історії”, яка насправді є нітрохи не гіршою від історій інших народів.

На цих трьох китах” і вибудовується почуття гідности – як власне людської, особистісної, так і гідности цілої нації. І ці симгтоматичні міти, витворені аж ніяк не з надмірної любови до України, - не причина, а наслідок саме відсутности цього почуття самоповаги, такого необхідного в період становлення державности.

Контакт між Поетом і молоддо був взаємним: юні почули живий, нефальшивий, пристрасний голос, а Ліна Костенко побачила щире зацікавлення в очах юнаків та дівчат, відчула свою потрібність у студентських аудиторіях. І це надихнуло її на цикл лекцій для києвомогилянців, які, хочеться сподіватися, також вийдуть друком і збагатять духовність цілої нації.

Без цієї маленької, щойно згаданої книжечки-лекції, рівно як і без усіх попередніх її поетичних книжок – від першої “Проміння землі” (1957), і далі – “Вітрила” (1958), “Мандрівки серця” (1961), “Над берегами вічної ріки” (1977), “Маруся Чурай” (1979), “Неповторність” (1980), “Сад нетанучих скульптур” (1987), “Вибране” (1989), й аж до останньої – “Берестечко” (1999) гуманітарна аура української нації уже неможлива – бо її енергетика живить духовний всесвіт України, несе нам усвідомлення власної гідности – того, без чого неможливе усвідомлення себе нацією, без чого не може постати держава такою, якою ми її собі вимріяли.

Особлива тема в житті Ліни Костенко – Чорнобиль. Не забувається її гостра доповідь на другому Міжнародному конгресі українців у Львові “Чорнобиль в дозах історичної свідомості” – тільки ж чи дійшла вона до чиновницької свідомості тим болем, що його вклала поетеса у кожне своє виважене слово? Досі залишається невиданою її чорнобильська проза – хіба дещо з написаного було перекладено літературознавцем і перекладачем Анною-Галею Горбач на німецьку мову.

Досі болить їй наша незсолідаризованість, невміння вивидитися над власними амбіціями заради спільної мети, наша байдужість до самих себе, до долі

власної і долі своїх дітей. Саме тому все пристрасніше й публіцистичніше звучить її слово. І варто таки почути правду з уст жінки, якій не треба бути ані політиком, ані державним мужем, щоби ту правду бачити, відчувати серцем і доносити до нас. Бо вона – Поет. І цим усе сказано.

І водночас поезія Ліни Костенко надзвичайно жіночна. Пригадаймо лишень її рядки: “Чи й справді необхідно, щоб жінка була мужня?” Чи оце ледь іронічне, тремтке й по-жіночому беззахисне:

*Оце дожила з бурі та клемоту.
Оце дожила до сліз, до лютету.
Всесвіт. Проблеми. Трагедій поденщина.
А я закохалася, сказано – жєницина.*

Або її тихе, таке доречне нині зідхання: “Жінки втомилась бути непрекрасними...”

Її вірші з розділу “Безсмертним рухом скрипаля” (збірка “Вибране”) по праву належать до вершинної любовної лірики двадцятого століття – їх будуть читати наші онуки й правнуки, щоразу переконуючись у тому, що кохання, щастя, вірність – категорії вічні й однаково нерозгадувані для всіх, хто будь-коли приходить у цей світ, бо однаково – у всі віки “Сахається розгублена душа, Почувши раптом тихі кроки щастя”.

Цей портрет буде неповним, якщо не додати до цього про ту велику материнську гордість, що переповнило серце Матері, яка виховала таку дочку, як Оксана Пахльовська. Пригадується, торік, йорданського вечора, у столичному Будинку вчителя на презентації Оксаниної книжки “Українська літературна цивілізація”, написаної італійською мовою, Ліна Костенко, приймаючи того ж вечора високу нагороду – медаль святого Володимира Великого від Світового Конгресу Українців “за цінний вклад в українську літературу”, попросила вважати її відзнакою за те, що дала Україні дочку, котра поклала в будівлю ХХІ століття таку вагому “цеглину”, якою є це унікальне, обсягом більш як на тисячу сторінок, видання.

А в січні цього року Оксана успішно захистила в Інституті літератури ім. Т.Шевченка НАНУ докторську дисертацію з цієї теми, й обличчя матері ясніло неприхованою радістю.

А оскільки Ліна Костенко й справді не любить ювілейної мішури, гучної патетики й графаретних привітань, побажаймо ж їй... успішної експедиції в Чорнобильську зону. Бо квітень, як завше, налаштує її на дорогу, на нелегку мужню роботу разом з її однодумцями – тими, хто не виголошує з трибуни високих слів, а просто працює, в робочому одязі й гумових чоботях... І все ж – навіть там, серед пилу й болота, серед сплюндрованих лісів та луків шукаймо “усмішку Джоконди, Вона ніколи не мине”.

І – нехай Вам пишеться, дорога наша Поетесо!

Людмила Тарнашинська

ОЛЕНА АПАНОВИЧ

У час, коли березневе число зі статтею Людмили Тарнашинської “Зоряний час Олени Апанович” було в друкарні – наспіла сумна вістка.

21 лютого 2000 року перестало битися серце Олени Апанович – видатного історика, письменниці, наставниці молодих. Її по праву можна назвати відкривачем державницької історії України.

За подвижницьку працю, що вилилася в цілу низку історичних творів, зокрема у її книжку “Гетьмани України і кошові отамани Запорозької Січі” 1994 року Олену Апанович було відзначено Державною премією України імені Тараса Шевченка.

55 літ під “під знаком Кліо” – такою “круглою цифрою” вимірюється наукова діяльність Олени Апанович. Це – 366 наукових опублікованих праць. А ще ж ідуть до читача нові її твори – ті, що вона поспішала довершити, водночас запалюючись новими задумами – і це допомагало залишатися їй молодого духом своїм.

Козацькою матір'ю, похресницею Січі – так з любов'ю величали Олену Апанович. Її знали, її шанували, її цінували...

Здається зовсім недавно – не минуло й півроку! – святкувала вона своє 80-річчя, тішилася виходу біобібліографічного покажчика, що підсумовував її багатющий науковий доробок, раділа численним привітанням, була повною як на її поважний вік сил, енергії і творчих задумів. А сьогодні пішла від нас у Вічність залишившись у пам'яті людиною незламного духу, великого таланту й душевної краси.

Висловлюємо щирі співчуття рідним, друзям і шанувальникам світлої пам'яті Олени Апанович.

Нехай земля Українська буде легкою для неї!

ГРИГОРІЙ КОЧУР І ЛІТЕРАТУРНИЙ ПРОЦЕС В УКРАЇНІ ДРУГОЇ ПОЛОВИНИ ХХ СТОРІЧЧЯ

(Продовження з березневого числа)

Коли на початку німецько-радянської війни розпочався наступ гітлерівських полчищ, інститут було евакуйовано з Вінниці, а всі співробітники розпорошилися – хто куди. Родину Кочурів відрядили до Полтавського педінституту – була така ілюзія, що наступ німецьких військ зупинять на Дніпрі. Але через декілька тижнів вони опинилися на окупованій території – і одразу зазнали непоправного горя: померла дочка Оксана. Коли ж німців було вигнано з Полтави, подружжя Кочурів було заарештовано, звинувачено в “укрбуржнаці” (звична формула для тих часів) і засуджено на десять років таборів з п'ятьома роками поразки в виборчих правах. Ув'язнення відбували в Заполяр'ї, Григорій в Інті, Ірина – в Абезі. Але й там, у страхітливих умовах ГУЛАГу, Г. Кочур працював над перекладами, вивчав за допомогою товаришів по нещастю грузинську та литовську мови, виховував молодих перекладачів (зокрема, це стосується Д. Х. Паламарчука).

Із-за колючого дроту простував він за Й. В. Гете на береги Рейну, за П. Верленом у французькій імпресіоністичній пейзажі, за лордом Байроном – до Альбіону. Багатьом геніям, численним неформальним талантам світового письменства Г. Кочур подарував українське життя, збагачуючи тим самим культуру нашої нації. Сам Григорій не любляв розмов про жахливі тюремні та табірні будні. Вони якось принижу-

вали його гідність. Зате часто згадував гумористичні епізоди, мовні “перлини” табірної адміністрації, кількома штрихами змальовуючи типи, образи, ситуації.

А ось уривок із спогадів політв'язня Є. Дацюка, що відбував ув'язнення разом з Григорієм Кочуром: “Худорлявий, щупленький, зодягнутий, як і всі, в зеківську робу, що звисала мішкувато з його худеньких плечей, гнаний з усіма щодень до виснажливої роботи в будівельне управління “Шахтобуду”... Пізніми вечорами в полярну ніч (чи “білу ніч” куцого північного літа) він просиджував годинами над книжками, завжди в щось заглиблений, до забуття зачитаний, а то все щось нотував на клаптиках паперу, закладках у томиках. Наопашки закинений бушлат з досить великим номером (так “іменовано” кожного в'язня в МІНЛазі), майже роздягнений (бо парко) – в натільній білизні, взутий у сто разів підшиті валянки... І лише переривав роботу, коли його сусіди з бараку попереджали: “Надзиратель!” – щоб уміть усе загорнути під драпе покривало від ока начальства, бо в умовах ГУЛАГу “ничого не разрешалось делать непозволительного”, а тим паче – займатися літературною творчістю.

Продовження на 36-ій стор.

Нічого не дозволялося робити nepозволеного.

OUR LIFE

Monthly, published by Ukrainian National Women's League of America

Vol. LVII

APRIL 2000

Editor: TAMARA STADNYCHENKO

FROM THE DESK OF THE PRESIDENT

Soon, once again, we will be commemorating another anniversary of the Chornobyl nuclear accident -- the sorrow and tragedy of the Ukrainian Nation. The Soviet government responsible for the nuclear accident may no longer exist, but the legacy of the worst nuclear disaster the world has seen, will be remembered by all generations to come.

We bow our heads in prayer for the victims of Chornobyl, the deceased and those who are suffering the aftereffects of the disaster to this day. At its Triennial Meeting held in London on April 28, 1986, The International Council of Women was the first non-governmental organization to pass a resolution on the Chornobyl nuclear disaster. Members of the Ukrainian National Women's League of America, an affiliated organization of the NCW/USA, were delegates at the meeting and were instrumental in putting the resolution to a vote through Lillian Boykens, the ICW representative from Belgium.

The month of April also brings joy for it is also the month of Easter which we celebrate in a special way. Greetings and best wishes to all members of the UNWLA, patrons and supporters of our work, and readers of *Our Life*!

The Executive Committee and the National Board of the UNWLA salute the North New York Regional Council on its celebration of the UNWLA's 75th anniversary. Every Branch and Council celebrating the anniversary of the founding of our organization will be celebrating and recognizing the special components that make our organization strong, powerful and popular. All women in the Ukrainian American community should want to be a part of the UNWLA, and the anniversary celebrations Regions and Councils have planned with the objective of displaying and promoting our programs and activities will help our organization grow and last for many years.

As you read this issue of *Our Life*, the children in Kharkiv School #3 and Lviv School #21 will be eating their milk and bulochky for breakfast. We wish to thank you for your generous contributions which have made this program, part of the UNWLA's 75th birthday celebration, possible.

NEWS FROM UNWLA HEADQUARTERS

- The Ukrainian Museum held its Executive Committee meeting on **February 3, 2000** and its Board meeting on **February 20, 2000**. The UNWLA was represented by President Iryna Kurowyckyj, Vice President and Membership Chair Sofia Hewryk and Katria Czerwoniak.
- The UNWLA President attended the meeting of the Ukrainian World Congress held in Toronto on **February 5, 2000**. At the meeting, besides the report of UWC President Dr. Askold Lozynskyj, reports were given by members of the Executive Committee and Committee Chairs. Dr. Lozynskyj advised that the UWC would be registered in Canada as a non-governmental organization. As soon as the UWC gets its official status as an NGO, it will apply for consultative status at the United Nations. A letter from Ivan Drach, President of the Ukrainian World Coordination Council based in Kyiv, advised that the UWCC would hold its meeting in Kyiv on **May 19-20, 2000**.
- **On February 17, 2000**, UNWLA President Iryna Kurowyckyj met with Serhiy Pohoreltsev, the act-

ing Consul General of Ukraine in New York, to discuss cooperation between the UNWLA and Ukraine.

- **On February 25, 2000**, Iryna Kurowyckyj, Irena Steckiv (Member-at-Large of the Executive Committee), Jaroslawa Rubel (UNWLA Press Chair), and Irena Chaban (Editor-in-Chief of *Our Life*) visited the Ukrainian National Association for a meeting with UNA President Ulana Diachuk. Ms. Diachuk was presented with the UNWLA's latest publication: *Milena Rudnytska: Essays, Letters, Documents*, edited by the UNWLA's own Dr. Martha Bohachevsky-Chomiak. We also met with Raisa Haleshko and Roma Hadzewycz, editors of *Svoboda* and *The Ukrainian Weekly* respectively, and informed both editors that the UNWLA is embarking on the celebration of the 75th anniversary of its founding. Both editors agreed to publish news about the Regional Councils' 75th anniversary celebrations in their newspapers. The articles will appear with the 75th anniversary logo. At the end of the year 2000 each newspaper will feature a centerfold dedicated to important events in the history of the UNWLA.
- **On February 27, 2000**, the New York Regional Council held its Annual Meeting to elect a new slate. Nadia Savchuk was elected New York Regional Council President and we wish her well in her new position. Iryna Kurowyckyj represented the Executive Committee at the meeting.

The UNWLA Executive Committee sent greetings to Ivan Pliushch, President of the Verkhovna Rada and to the Honorable Konstantyn Hryshchenko, Ukraine's newly appointed Ambassador to the United States of America.

FOR CHORNOBYL

by GINA M. TABASSO

To those who stepped
into the nuclear bell
protecting us with their bodies
from the unpredictable,
to those who helped kill Communism
in a land of wild mushrooms and berries
to those buried in lead coffins
protecting the earth
from contaminated corpses
under the shadow of a concrete and steel
sixteen-story sarcophagus
that was to last for centuries,
to those with medical conditions
who are blamed with "psychological problems
among an ignorant and misinformed population",
to those living on the edge
of the exclusion zone
breathing radioactive wildfire,
to those who thought they were leaving for a short trip
only packed enough for a few days
and have never been allowed to return,
to those who suffer and who will suffer
the children with swollen thyroids
a country of energy shortage and daily brownouts,
to those who cannot afford
meat, milk and postage stamps,
to the land and the Dnipro
that are so radioactive
they cannot give us bread, wheat or water.

*From left: Irena Chaban, Iryna Kurowyckyj,
Roma Hadzewych, Jaroslawa Rubel,
Irena Stackiw.*

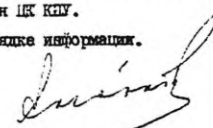
ECO NEWSLETTER

by MARTHA T. PELENSKY, PE
UNWLA Ecology/Environment Chair

April 26th marks the fourteenth anniversary of the Chernobyl nuclear disaster. There has been so much written and said about it that hardly anything new can (or should) be added. Yet it is important to note yet another, if not well known, statistic: the radiation released at Chernobyl was about one hundred times that of the first atomic bomb dropped at Hiroshima. If anything else can be learned from a debacle of such apocalyptic proportions, it is that such can be the fate of a nation ruled by self-seeking, self-protecting and incompetent outsider bureaucracy.

In my efforts to find and share some interesting facts about ecology and environment, both in the United States and in Ukraine, I found a website dedicated to environmental matters in Ukraine. The site address is <http://proeco.visti.net/>.

While exploring the site, I found an item that should be of interest to all of us. On February 21, 1979, Iurij Andropov, then Chairman of the KGB, wrote a memo. Marked SECRET, the memo was entitled "Construction Flaws at the Chernobyl Nuclear Power Plant". A photocopy of the original memo in Russian, together with an English translation of the full text, is shown below.

 КОМИТЕТ ГОСУДАРСТВЕННОЙ БЕЗОПАСНОСТИ СССР 21.02.79 № 346-А Москва	40 Секретно 21-05573 15360 УПРАВЛЕНИЕ СТРОИТЕЛЬСТВА В ОБЛАСТИ ЧЕРНОБЫЛЬСКОЙ АЭС И К К П С С	41 Z
<p>О недостатках в строительстве Чернобыльской АЭС</p> <p>По имеющимся в КГБ СССР данным, на отдельных участках строительства второго блока Чернобыльской атомной электростанции имеют место факты отступления от проектов, а также нарушения технологии ведения строительных и монтажных работ, что может привести к авариям и несчастным случаям.</p> <p>Колонны каркаса машинного зала смонтированы с отклонением от разбивочных осей до 100 мм, между колоннами в отдельных местах отсутствуют горизонтальные связи. Стеновые панели уложены с отклонением от осей до 150 мм. Раскладка плит покрытия произведена с отступлением от предписаний авторского надзора. Подкрановые пути и тормозные площадки имеют перепады по высоте до 100 мм и местами наклонены до 8 градусов.</p> <p>Заместитель начальника Управления строительства т. Гора В.Т. дал указание на производство обратной засыпки фундамента на участке, где во многих местах повреждена вертикальная гидроизоляция. Подробные нарушения с завода т. Гора В.Т. и начальника строительного комплекса т. Матвеева Ю.Д. допускались и на других участках строительства. Повреждение гидроизоляции может привести к проникновению грун-</p>	<p>товых вод в помещенные станции и к радиоактивному заражению окружающей среды.</p> <p>Со стороны руководства Управления не уделяется должного внимания базовому хозяйству, от работ которого во многом зависит качество строительства. Бетонный завод работает неритмично, качество его продукции низкое. При укладке особо тяжелого бетона были допущены перерывы в бетонировании, что привело к образованию раковин и расслоению фундамента. Подземные пути Чернобыльской атомной станции находятся в аварийном состоянии.</p> <p>Задерживается строительство третьей высоковольтной линии, что может привести к ограничению использования мощности второго энергоблока.</p> <p>В результате недостаточного контроля за состоянием техники безопасности за три квартала 1978 года производственные травмы получили 170 человек, потеря рабочего времени составила 3366 человеко-дней.</p> <p>По существу указанных нарушений Комитетом госбезопасности Украины проинформирован ЦК КПУ.</p> <p>Соблюдается в порядке информации.</p> <p>Председатель Комитета Ю. Андропов</p> <p><i>Handwritten notes:</i> 21.02.79 21.02.79 21.02.79</p>	

Not for Publication

Secret
21 Feb. 79 05363

Return to the General Section of the Central Committee of the CPSU

USSR COMMITTEE OF STATE SECURITY [KGB]

February 21, 1979 - No. 346-A

Moscow

Construction Flaws
at the Chernobyl Nuclear Power Plant [AES]

According to data in the possession of the KGB of the USSR, design deviations and violations of construction and assembly technology are occurring at various places in the construction of the second generating unit of the Chernobyl AES, and these could lead to mishaps and accidents.

The structural pillars of the generator room were erected with a deviation of up to 100 mm from the reference axes, and horizontal connections between the pillars are absent in places.

Wall panels have been installed with a deviation of up to 150 mm from the axes. The placement of root plates does not conform to the designer's specifications. Crane tracks and stopways have vertical drops of up to 100 mm and in places a slope of up to 8°.

Deputy head of the Construction Directorate, Comrade V.T. Gora, gave instructions for backfilling the foundation in many places where vertical waterproofing was damaged. Similar violations were permitted in other sections with the knowledge of Comrade V.T. Gora and the head of the construction group, Comrade IU. L. Matveev. Damage to the waterproofing can lead to ground water seepage into the station and radioactive contamination of the environment.

The leadership of the Directorate is not devoting proper attention to the foundation, on which the quality of the construction largely depends. The cement plant operates erratically, and its output is of poor quality. Interruptions were permitted during the pouring of especially heavy concrete causing gaps and layering in the foundation. Access roads to Chernobyl AES are in urgent need of repair.

Construction of the third high-voltage transmission line is behind schedule, which could limit the capacity utilization of the second unit.

As a result of inadequate monitoring of the condition of safety equipment, in the first three quarters of 1978, 170 individuals suffered work-related injuries, with the loss of work time totalling 3,366 worker-days.

The KGB of Ukraine has informed the CPSU Central Committee of these violations. This is for your information.

Chairman of the Committee [KGB]

[signed] IU. Andropov

Additional material on this issue can be found on the same website, including two documents entitled "Checking the Structural Condition of the First Unit of the Chernobyl AES" and "Defects in the Construction of the Chernobyl AES". Both are rather technical in nature. The detailed address of all three documents is <http://sunsite.un.edu/pjones/russian/Chernobyl.html>

THE FIRST UKRAINIAN STUDIES SCHOLAR IN THE ANGLOPHONE WORLD

by ROKSOLIANA ZORIVCHAK

Oxford University, the oldest institution of higher learning in England, was founded in 1117. For Ukrainians, the world famous university is of particular interest, because it produced the first scholar of Ukrainian studies in the English speaking world -- William Richard Morfill. Morfill's works bear the stamp of the true pioneer and the scholarly heritage of the celebrated British Slavist has lately attracted keen interest in Ukraine whose culture he knew and respected.

In the 1870's, when Morfill embarked on his academic career, Ukrainian language, history and culture were not exactly *terra incognita* for Britons. Quite a few works about Ukraine had already been published by British historians Richard Knolles and Paul Rycout and by travellers John Bell, Joseph Marshall, and Edward Daniel Clarke. In 1816, in London, Benjamin Beresford published "The Russian Troubadour, or a Collection of Ukrainian and other National Melodies", the oldest published collection of music and lyrics of Russian and Ukrainian songs outside the Slavic world.

Ukraine's music is represented by two songs, one of them by the Cossack poet Semen Klymovskiy. In 1835, writer and translator George Barrow published his versions of two Ukrainian folk ballads. In 1841, *The Foreign Quarterly Review* featured an elaborate review of an anonymous author on a collection of Ukrainian songs and dumas published by Mykhailo Maksymovych in 1834. In 1848, a collection entitled "The Cossacks of the Ukraine, comprising biographical notices of the most celebrated Cossack Chiefs" and "Gonta", a historical drama in five acts, were published in London by Henrik Krasinsky, a Polish immigrant. But these works represent a sporadic tentative prelude to the far more prolific and intense study of Ukraine produced by Morfill.

William Richard Morfill was born on November 17, 1834 in Maidstone, Kent. He was schooled first in his home town and then at Tonbridge. From childhood, Morfill was distinguished for his amazing memory and exceptional gift for languages. He loved literature, especially poetry. A gift from one of his teachers at Tonbridge, a Russian reader, was to change his life -- a boyhood fascination with the literature, history and languages of the Slavs grew into a lifelong passion for Slavic studies.

In 1853, Morfill entered Oxford University. After graduating in 1857, he remained at Oxford in the capacity of tutor, while studying Slavic languages as well as Magyar, Romanian, and Georgian. His vacations were spent traveling throughout Europe: Tbilisi, Georgia in 1888, Kyiv, Moscow and St. Petersburg in 1891, Lviv and Warsaw in 1895. During these travels, Morfill established close contacts with Mykhailo Drahomanov, Ivan Steshenko, Serhiy Yefremov, Mykola Voronyi, and Oleksa Kovalenko. Morfill, whose Ukrainian language studies were hampered by the lack of suitable textbooks and dictionaries, found these contacts invaluable. He was especially indebted in this to Mykhailo Drahomanov with whom he corresponded frequently from 1871 to 1895, the year Drahomanov died. Their letters, unfortunately have not survived.

At home in England, his personal visits to Eastern Europe, his continued correspondence with Slavic scholars in the region, and the knowledge he had acquired about the Slavs from books, eventually earned him a reputation as an expert in Slavic studies. As such, he was able to arouse interest in Slavic studies in others in the academic community and to defuse many of the prejudices the English had towards the Slavs. In 1889, he was appointed staff Lecturer in Russian at Oxford University, in 1900 he became Professor of Russian and Slavic languages, and in 1903, in appreciation for his contribution to Slavic studies, Morfill was elected Fellow of the British Academy.

Morfill produced only a few works devoted exclusively to Ukrainian studies. But in his numerous books about Russia and Poland, and in his lectures, articles and essays for the ninth edition of *The Encyclopedia Britannica* (Edinburgh, 1875-1888), the scholar commented lavishly on Ukraine's fiction, language, history, geography and cultural institutions.

In 1876, in an article entitled "The Russian Language and its Dialects", Morfill first wrote about the Ukrainian language. In the article, he presents Ukrainian as an independent linguistic system, emphasizing that through their distinctive and talented works, Ukrainian writers had won their people the complete right to statehood. A more complete analysis of the Ukrainian language, its phonetics, morphology and syntax, were presented in his article "The Slavic Tongues" which was published in the 22nd vol-

ume of the ninth edition of *The Encyclopedia Britannica* in 1887. Morfill was also fascinated by Ukrainian oral folk literature and folklore and in the 21st volume of the encyclopedia, he enumerated all the major folklore collections and analyzed in painstaking detail the collection of historical songs by Volodymyr Antonovych and Mykhhailo Drahomanov, and in particular, the latter's "Political Songs of the Ukrainian People of the 18th and 19th centuries." He also noted, that despite political persecution, Ukrainian writers were working fruitfully, particularly in Lviv where William Shakespeare's works were being published in Ukrainian.

From 1876, many of Morfill's works allude to Shevchenko's poetry. In an article published in 1880, Morfill reviewed the *Kobzar*. While the article focused more on Shevchenko's life than on his poetry, it includes a prose version of the eight opening lines of "Zapovit". In April 1886 an article entitled "A Cossack Poet" was published. In the article, Morfill thoroughly analyzed Shevchenko as Ukraine's national poet and fighter against serfdom.

In January 1903, Morfill submitted his review of the anthology *Vik* (A Century) to *Atheneum*. *Vik* was the most representative collection of Ukrainian prose and poetry. Its first volume featured 49 poets, from Ivan Kotliarevsky to Lesia Ukrainka; the second volume presented the best prose writing of 14 writers, from Hryhoriy Kvitka-Osnovianenko to writers of the 1880's; the third volume included the latest works by 11 writers of the last two decades of the 19th century. To Britons who were used to confining the artistic world of Ukraine to folklore and Shevchenko, the review introduced a diversity of previously unknown works, a whole new world of literary trends and names: Kotliarevsky, Pantelemon Kulish, Oleksa

Storozhenko, Marko Vovchok, Stepan Rudan'skyi, Agatangel Krymskyi, Ivan Franko and others.

For all his respect for Ukraine and Ukrainians, Morfill was not always accurate in his presentations and articles. In his book about Poland, he wrote that Lviv's University was founded in 1784, (the university was founded in 1661); Yuriy Kul'chytskyi, a hero of Vienna in 1683, was identified as a Pole, not a Ukrainian. Notwithstanding these and other factual inaccuracies, Morfill's contribution to the popularization of Ukraine and her literature in the Anglophobe world is enormous and for this, he merits recognition.

Morfill's impact on the dissemination of interesting and valuable information about Ukrainian writers and writing survives to this day. Morfill died in 1909, bequeathing his library of Slavic and classical literature to Queen's College at Oxford University. Since 1936, the collection has been housed at the Taylor Institution, one of Oxford's largest centers for the study of European languages and literatures. In 1964, David Howells, a staff member at the Taylor Institution, sent the author of this article an inventory of Morfill's library. Among the 110 most valuable items of the collection, are several multi-volume editions. These include Volodymyr Hnatiuk's six volume *Ethnographic Materials of Hungarian Ruthenia* (Lviv 1897-1911), two editions of the three volume anthology *Vik* (Kyiv 1900, 1902) and the two volume collection *Halychyna-Ruthenian Folk Melodies* compiled by Osyp Rozdol'skyi and Stanislav Liudkevych.

Editor's Note: Roksoliana Zorivchak is Chair of the Department of Translation Studies and Contrastive Linguistics at Ivan Franko National University in Lviv.

CHRIST IS RISEN - GLORIFY HIM

UNWLA BRANCH 30 OF YONKERS HOSTS NEW MEMBERSHIP SOCIAL

by NADIA LITEPLO,
Branch President

*Branch 30 members and guests
(left to right) Nadia Cwiach, Irena Hlyshevsky, Nadia Liteplo, Iryna Hoshovskyy, Oksana Porodko, Roma Wasylciw, Olga Rudyk,
Ludmila Lantsuta-Davies, Christine Sapka, Lesia Kmetyk, Marta Burachok, Valentyna Sazonova, Lida Mitsyk.*

To acquaint young Ukrainian women in the Westchester, New York area with the Ukrainian National Women's League of America and to encourage new membership, Branch 30 of Yonkers New York hosted a wine and cheese social. Nine women responded to our invitation and met with current branch members on October 27, 1999 at the home of branch president Nadia Liteplo.

During the event, Nadia Cwiach, former branch president and former national UNWLA financial secretary, presented a short history of the organization, its goals as stated in the bylaws, and an overview of its humanitarian works. We then focused on the activities of Branch 30.

Since its inception thirteen years ago, Branch 30 continues to staff and administer a weekly Ukrainian *svitlychka* in Yonkers. In addition to Sunday bake sales, the branch holds courses in *gerdany* making, displays *pyanky* to non-Ukrainian communities in Westchester, sponsors numerous art exhibits, and holds an annual Christmas bazaar. The ladies enjoy getting together, planning and working together in a friendly and energetic atmosphere, and have become a wonderful "support group" for each other.

Guests were also told about our interesting and fun-filled monthly meetings, during which we plan future projects, learn about our culture (pre-Christian beliefs and how they have influence our literature, modern Ukrainian wedding rituals, the meaning of the *paporot* flower, e.g.), and occasionally watch films (*In the Shadows of the Forgotten Ancestors*, *Naymychka*, and *Lisova Pisnia*, to name a few). In addition, we enjoy exchanging recipes for inclusion in our expanding branch cookbook and sharing humorous anecdotes and jokes from the Internet or office.

The wine and cheese social continued with a lively discussion on "The Ukrainian Woman as Guardian of Her Heritage". The final and inspirational remarks of the discussion were offered by Valentyna Sazonova, Director of the School of Fashion in Kherson, Ukraine. Ms. Sazonova, who happened to be in the New York area on business, came to the social with Ludmila Lantsuta-Davies, a new Branch 30 member. She expressed her amazement that Ukrainian women in America assembled together, spoke in Ukrainian, and were interested in preserving their own culture. She was inspired by our gathering and said she was eager to join the Ukrainian Women's League in Ukraine. She congratulated those present on their work and pointed out that were it not for Ukrainian women in the diaspora, some of Ukrainian culture might have been lost. Ms. Sazonova encouraged the non-member guests to join the UNWLA and to continue the good works of this worthwhile organization.

The evening ended with coffee and dessert and the hope that branch membership will increase in the new year

ACUPUNCTURE AN OLD NEW FORM OF MEDICAL THERAPY

by IHOR MAGUN, M.D.

The Chinese thought that vital life energy flows through a series of pathways or meridians. They postulated that there were twelve of these pathways on each side of the body, coursing deep in the body and occasionally surfacing. In the areas where they surfaced, the energy flow was disrupted. The goal was to restore normal energy flow, thereby establishing a perfect equilibrium throughout the body. Inserting a needle into certain body points restored the energy flow, broke down blocks, or drained excessive pressure. This healing therapy, acupuncture, has been used for over three thousand years.

Acupuncture is relatively new in western culture, but more and more physicians in the west are learning about acupuncture and are using it as a treatment option for their patients. It is primarily used for pain management, but is also being used in other divisions of medicine: cardiology, neurology and orthopedics. Many patients suffering from chronic problems or those who are sensitive to medication side-effects are turning to acupuncture as an alternative to traditional treatment.

In our society, acupuncture is performed in much the same way as it has been in China for the last

three millennia. Alcohol is used to clean very specific points on the body and sterile needles are used to puncture those areas. There is usually a slight discomfort at the time of insertion. The needles stay in place for five to twenty minutes. The number of insertion points and the number of required treatments depend on the condition being treated.

The fundamental mechanism underlying the efficacy of acupuncture is not really understood. Some scientists speculate that naturally produced morphinelike substances - endorphins and enkephalines - may be released within the brain in response to acupuncture. Some evidence suggests that acupuncture stimulates an increase in blood circulation and this may be the underlying therapeutic mechanism.

Acupuncture seems to be a promising tool, but more research is really needed to confirm and define safe use of this exciting treatment modality. As with most treatments, success is variable, even in the most properly trained hands. Any individual interested in treatment by acupuncture is advised to deal only with licensed professionals who are proficient in the procedure.

СОЮЗОВІ УКРАЇНОК АМЕРИКИ 75 ЛІТ!

ГОЛОВА СУА Ірина Куровицька

*Щиро вітаємо
Округу Північного Нью-Йорку
з ювілеєм 75-ліття заснування
Союзу Українок Америки.*

Екзекутива Союзу Українок Америки

*З журбою радість обнялась
Олександр Олесь*

Чорнобиль – наша довічна журба. Наближається ще одна річниця трагедії якої зазнала Україна, і ми ніколи не можемо, і не вправі забути, а мусимо пригадувати наступним поколінням про ту кривду, яку вчинив Україні Радянський Союз.

Ми схилиємо голови і молимося за жертви, які відійшли у вічність, та за тих, які успадкували наслідки катастрофи. Учасники конференції Міжнародної Ради Жінок 1986 р. у Лондоні були першими у світі які прийняли резолюцію у справі нуклеарного вибуху. В конференції брали участь членки СУА, як делегатки Національної Ради Жінок США і їхніми заходами, через представницю з Бельгії Лілієн Бойкенс, прийнято першу в історії резолюцію в цій справі.

Квітень – це місяць, який приносить радість! Отож, з нагоди великого свята Христового Воскресіння, пересилаємо найкращі побажання членству СУА, добродіям наших акцій, читачам журналу “Наше Життя” та всім тим, що святкують це чудове свято!

Екзекутива і Головна Управа СУА бажає багато успіхів Окрузі Північний Нью-Йорк, з нагоди святкування 75-ліття СУА, яке відбудеться 9 квітня в Баффало. Святкуючи цей ювілей додаймо до нашого родинного вогнища дружбу, любов і виrozumіння, щоб не було ні однієї жінки між нами, яка не почувала б себе в СУА, як у родинному домі.

У ювілейному році ми повинні розпочати велику кампанію для приєднання жінок в ряди нашої організації. Нас є багато, запрошуймо жінок з “четвертої хвилі” і пригорнім їх. Про інших – довідаймося з яких причин вони перестають цікавитися нашою організацією.

З початком березня наймолодші школярі України – у Харкові (школа № 3) і у Львові (школа № 21) вже отримують молоко і булочку на сніданок.

Порадіймо разом з батьками цих дітей!

Всім, хто причинився і продовжуватиме цю благородну справу – щире спасибі!

Присвятім цей почин на вшанування нашого сімдесятип’ятиліття.

Головна Управа і все членство Союзу Українок Америки з невимовним болем висловлюють сердечні співчуття Урядові України на чолі з Президентом Леонідом Кучмою і всьому українському народові з приводу нещастя яке спіткало Україну 11 березня ц.р. на шахті Баракова у Луганську.

Сумуємо разом з Вами, молимо Всевишнього, щоб дав сили по-християнськи винести цей важкий хрест.

НОВИНИ ГОЛОВНОЇ УПРАВИ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

З радістю вітаємо вельмишановну Раїсу Галешко – головного редактора тижневика “Свобода”, із вступом до Союзу Українок Америки!

3-го лютого відбулося засідання Екзекутиви.
20-го березня – відбулося засідання Управи Українського Музею в Нью-Йорку в якому взяли участь голова СУА Ірина Куровицька, заступниця голови для справ організаційних Софія Геврик і Катруся Червоняк.

5-го лютого голова СУА взяла участь у засіданні Президії СКУ в Канаді. На засіданні звітували члени Управи і обговорювали справи зареєстрування СКУ зі статусом неурядової організації в уряді Канади. Після схвалення, СКУ старатиметься одержати акредитацію в ООН. Голова СКУ д-р Аскольд Лозинський звітував про свої подорожі по Східній діаспорі.

Українська Всесвітня Координаційна Рада в листі за підписом голови Ради Івана Драча, повідомила, що збори УВКР відбудуться 19-20 травня у Києві. Після зборів плянується спільно з Товариством “Україна і Світ” та Федерацією товариств зв’язків з крайовим зарубіжжям, провести міжнародний симпозиум “Консолідація світового українства та національних меншин в Україні”. До участі в симпозиумі запрошується керівників провідних українських зарубіжних організацій і національних меншин а також представників посольств та міжнародних організацій в Україні.

17-го лютого голова СУА зустрічалася з новопризначеним Генеральним консулом України в Нью-Йорку – Сергієм Погорельцем. Обговорювалися можливості співпраці СУА з Консульством в різних аспектах діяльності стосовно України і Америки.

25-го лютого Ірина Куровицька, Ірена Стецьків – вільна членка Екзекутиви, Слава Рубель – член Екзекутиви у справах преси і Ірена Чабан – головний редактор журналу “Наше Життя” зложили візиту головному президентові Українського Народного Союзу Улянні Дячук та зустрілися з головним редактором часопису “Свобода” Раїсою Галешко і головним редактором “Українian Weekly” Ромою Гадзевич.

З приємністю повідомляємо, що редактори обидвох часописів погодилися поміщувати репортажі Округ зі святкувань 75-ліття СУА. Статті будуть поміщені під емблемою СУА.

Щиро дякуємо Президентові Українського Народного Союзу шановній пані Улянні Дячук

Зустріч у редакції “Свободи”. Зліва: Ірена Стецьків, Ірина Куровицька, Раїса Галешко, Ірена Чабан, Ярослава Рубель.

за щирий прийом і сприяння у влаштуванні інтерв’ю з головними редакторами часописів.

26-го лютого, на засіданні Екзекутиви СУА, офіційно кооптовано на посаду скарбника Головної Управи СУА Олену Паславську – вільну членку СУА. Вітаємо її та бажаємо успіхів і задоволення з праці у нашій організації.

27-го лютого відбулися загальні збори Округи Нью-Йорк в яких взяла участь голова СУА Ірина Куровицька. Головою Окружної Управи вибрано Надію Савчук, членку 83-го Відділу СУА. Екзекутива СУА бажає нововибраній Управі багато успіхів.

Екзекутива СУА надіслала привітання новообраному голові Верховної Ради України Іванові Плющеві і новопризначеному Надзвичайному і Повноважному Послові України до США Константинові Грищенкові.

Щиро дякуємо вельмишановному панові Орестові Білоусові за пораду і сприяння при купівлі комп’ютерної техніки для редакції і адміністрації СУА.

Дякуємо власниці Комп’ютопринту, шановній пані Марії Дупляк за безкоштовне виготовлення нового фірмового паперу з нагоди 75-ліття заснування СУА.

Шановні пресові референтки!

Щиро дякуємо за ваші повідомлення і дописи, які віддзеркалюють працю нашої організації. Останньо кілька дописів із “засвічення ялинки” ми отримали, коли березневе число журналу було у друкарні, готувалося квітневе. 11 березня члени Екзекутиви розглянули цю ситуацію і вирішили не поміщувати різдвяні дописи у великодньому числі. Вони будуть поміщені при нагоді у хроніках і ін.

Щоб не повторилося подібне, просимо всі матеріали для публікації надсилати на пізніше двох тижнів після відбутої імпрези.

Ред.

ДІЯЛЬНІСТЬ ОКРУГ І ВІДДІЛІВ

ОКРУГИ ЮВІЛЯРИ

Північний Нью-Йорк

Окружна Управа СУА 1998 р. Перший ряд, зліва: Стефанія Вовкович, Дора Сторожинська, Марта Стасюк, Ольга Тритяк, Марія Крамарчук, Наталія Сантарсієро, д-р Уляна Лоза. Другий ряд: Анна Поліщук, Ірина Грасман, Ліда Стасюк, Тетяна Шутер, Марія Пашковська, Лідія Джус, Надя Бергеніток, Надя Трач, Уляна Баб'юк, Зіна Джус-ДіБол.

Округа Північний Нью-Йорк була заснована ініціативним комітетом в який входили 6-ий і 47-ий Відділи в Рочестері, 57-ий в Ютиці і 49-ий в Баффало. На першому з'їзді делегаток, який відбувся 17 липня 1955 р. в Рочестері, вибрано управу в такому складі: Марія Крамарчук (47-ий Відділ) – голова; Анна Мельник (6-ий Відділ) – заступниця голови; Мирослава Приймак (47-ий Відділ) – секретар; Анна Герула (6-ий Відділ) – скарбник; Євгенія Єржківська (57-ий Відділ) – культурно-освітня референтка; Анна Макух (59-ий Відділ) – організаційна референтка; Наталія Парфанович (49-ий Відділ) – виховна референтка. До Контрольної комісії увійшли всі голови відділів Округи. Осідком Окружної Управи був Рочестер. З роками створилися нові відділи: 9-ий (Бінгемтон), 19-ий (Амстердам), 34-ий (Коговз), 46-ий (Рочестер), 68-ий і 85-ий (Сиракузи), 97-ий (Баффало), 99-ий (Вотервліт).

У такому складі Округа працювала до 1974 року, коли, з огляду на віддаль, її розділено на Округи Північного і Південного Нью-Йорку. Окружну Раду перейменували на Окружну Управу, яка координувала працю відділів у містах, де було їх більше. Окружна Управа проводила окружні і міжокружні конференції референтур: культурно-освітньої, організаційної, суспільної опіки, пресової, мистецької і виховної. Створили комісію “Наша спадщина”, зібрали понад 200 експонатів народного мистецтва wraz із повними одягами народної нощі і передали їх Головні Управі для започаткування музейної збірки.

Зорганізували при відділах СУА в Ютиці, Амстердамі, Рочестері, Баффало і Сиракузах світлички. Заснували в Рочестері осередок збереження української спадщини “Мозаїка”, який є власником збірки народного одягу.

На заклик Головної Управи, зорганізували курси української мови з участю 40 слухачів для американців українського походження, які проіснували кілька років. Створили громадський комітет в Рочестері для розбудови Українського Музею у Нью-Йорку. Зібрали і вислали понад 600 фунтів книжок через фундацію Сейбр-Світло. Підтримали дитячий конкурс “Родина 1994” і видання книжечки “Природа і ми”. Для потерпілих від стихійного лиха на Закарпатті, зібрали і вислали 465 дол. і 90 пакунків. У справі закону S-600, “International Trafficking of Women & Children Victim Protection Act of 1999”, виголовили петиції, одержали підписи і вислали до сенаторів: Jesse Helms, Daniel Patrick Moynihan і Charles E. Schumer у Вашингтоні. 97-ий Відділ СУА, як член Федерації Жіночих Клубів, представив справу закону S-600 на сходах Федерації і дістав згоду трьох клубів приєднатися до акції.

Суспільна опіка СУА і Стипендійна акція дуже добре розвинені і всесторонньо допомагають українцям в різних країнах, а тепер і в Україні. Округа Північний Нью-Йорк споріднена з осередком суспільної опіки Івно-Франківської області за рекомендаціями Світової Ради Суспільної Служби при СКВУ. Десятки дітей здобули освіту завдяки невтомній праці стипендійних референток у приєднанні спонсорів. Найкращі успіхи мав 49-ий Відділ у Баффало, за що одержав перше місце на 25-ій Конвенції СУА.

Перше місце одержав 47-ий Відділ на 20 і 21 Конвенціях (1984, 1987). У 1990 р. всі відділи були відзначені 22 Конвенцією за докладне звітування та виконання всіх фінансових зобов'язань до Головної Управи. У 1993 р. 120-ий Відділ дістав особливе відзначення за взірцеве ведення дитячої світлички та влаштування п'яти дитячих імпрез.

Референтура зв'язків дбає про співпрацю з американськими жіночими організаціями та про всі акції які стосуються українських справ і доброю імені нашої спільноти. Завдяки пресовим референткам, появляються дописи про працю і особливі почини Округу у "Свободі", журналі "Наше Життя" та інших виданнях. Історія Округної Управи у світлинах збережена в хроніці, яку дбайливо опрацьовують хронікарки.

Упродовж всіх років при співпраці відділів Округа запрошувала жіночі організації, які входять до СФУЖО, до співучасті у влаштуванні святкувань. Імпреди відбувалися на громадському форумі в Рочестері, Баффало, Сиракюзах і Ютиці. Відділи, координовані Округною Управою, організували "Дні союзнянки", "Дні Українського Музею", градаційні зустрічі, "День української дитини", "Рік української родини" (1994), тощо. Найбільш успішною імпредзою було урочисте святкування 100-ліття українського жіночого руху в 1984 році. Цю імпредзу провели в Рочестері і повторили в Баффало.

Крім влаштування імпредз, Округна Управа сумлінно виконувала завдання своєї організації, особливо відділів. Інтенсивна акція приєднання членок у відділах увінчалася успіхом, за що дві Конвенції призначили їй перше місце. За 40 років перестали існувати 6-ий Відділ в Рочестері і 85-ий в Сиракюзах. Створився новий 120-ий Відділ ім. Ірини Сенік в Рочестері.

Голови і членки Округної Управи брали участь у загальних зборах, Округних з'їздах, Конвенціях США, відвідували відділи, репрезентували Округу в місцевих громадах і на двох Конгресах СФУЖО в Торонто, Канада. Відзначено 50 і 70-ліття США, 50-ліття журналу "Наше Життя", 10-ту річницю смерті співзасновниці і доволітньої голови США Олени Лотоцької, 15, 25, 35, і 40-ліття Округної Управи, 15, 25 і 50-ліття СФУЖО. Доказом активної праці США в громаді є те, що Українсько-Американська Асоціація Бизнесменів у Рочестері

Закінчення зі стор. 4.

Нерішучі дії київського воеводи оцінювали не на його користь. Уже в лютому 1662 року великий гетьман коронний Станіслав Потоцький писав до короля, що Виговський прагне повернути собі гетьманство, від якого добровільно відмовився раніше. Тетеря не переставав хвилювати поспільство різними небезпеками і все зло приписував впливу Виговського: "Бар усьому виною".

Підступним шляхом схопили колишнього гетьмана, негайно судили та винесли вирок – розстріляти і, не зволікаючи, виконали вдосвіта 9 березня. Засудженому навіть не надали можливості сповідатися і прилучитися до святих таїнств.

За свідченням деяких сучасників, дружина воеводи, коли дізналася про трагічну загибель чоловіка, померла з відчаю. Історик Ролле дає інший опис цих подій. Звістку про смерть чоловіка Олена отримала в погано захищеному прикордонному маєтку. Наближених осіб охопила паніка, всіх страшенно вразила страта воеводи — подія безприкладна в тодішній Польщі. Шляхта, яка посідала землі староства, була не проти скористатись нагодою для грабунків. Тільки брат Олени Виговської, Юрій, не втратив самовладання, він одіслав жінок і дітей у безпечне місце, залишився з хворою сестрою, і вони зникли звідти лише через кілька днів. Спершу довелося переховуватись у

проголосила "Українками року": Марту Шмігель (46-ий Відділ) 1991 р., Анну Сорохтей (47-ий Відділ) 1993 р., Марію Крамарчук (47-ий Відділ) 1994 р., Іванну Мартинець (47-ий Відділ) 1995 р. і Лідію Джус (120-ий Відділ) 1997 р.

Округну Управу очолювали: Марія Крамарчук, Рочестер, (1955-60, 1972-74, 1984-95); Софія Онуфрик, Рочестер, (1960-62); Марія Когутяк, Ютика, (1962-72); Ірина Руснак, Рочестер, (1974-77); Іванна Мартинець, Рочестер, (1977-84) і від 1995 року Марта Стасюк, Баффало.

За сумлінну працю Округні з'їзди нагородили грамотами Почесного членства Округної Управи: Рочестер, 47-ий Відділ: Анастасію Смеречинську, (XXIII Конвенція нагородила її грамотою Почесної членки США). Анну Капітан, Іванну Мартинець, Ірину Руснак (XXV Конвенція надала їм Почесне членство США), Ірину Михайлюк, Ірину Шмігель, Марію Костів, Тетяну Шутер. 1995 року Марія Крамарчук одержала від Екзекутиви США Почесну грамоту за двадцятип'ятилітнє головство Округної Управи, а в 1999 р., XXV Конвенція надала їй Почесне членство США.

Баффало, 49-ий Відділ: Анну Макух, Ірину Дорошак, Ярославу Борачок, Оксану Салдит і Марію Колімон (найстарша стажем членка).

Сиракюзи, 68-ий Відділ: Анастасію Кравс, Ярославу Гудзак, Фаліну Войтович.

У звітному 1999 р. Округа складалася з шести відділів і налічувала 167 членок. Це Відділи: 46-ий, 47-ий і 120-ий в Рочестері; 49-ий і 97-ий в Баффало та 68-ий в Сиракюзах. Осідки були в Рочестері, Ютиці і від 1995 року в Баффало.

Цей короткий огляд сорокап'ятилітньої праці охоплює лише загальний вклад праці членок. Їхня посвята і датки в тисячах доларів змінили організацію і спричинилися до доброго ймення і пошани громади до США.

Марта Стасюк,
голова Округи.

барських лісах, весна була холодною і дощовою, шляхи непрохідними. Вдова з влячністю згадувала згодом про послуги брата під час цієї втечі з Бара в Руду. Здоров'я Олени підупало остаточно, однак їй удалось після багатьох зусиль забрати тіло чоловіка і поховати його в скиті біля Руди Гніздичевської, у склепі Хрестовоздвиженської церкви. А далі лишалось розпорядитися майном...

Заповіт Олени неповторний серед подібних: не забуто в ньому найнепомітнішого служника чи віддаленого родича. Починається він сповіддю віри, далі висловлене прохання поховати її поруч з коханим чоловіком. На поминальні служби заповідано ігумену 1000 золотих, на поховання 3000 золотих, на притулки для бідних і жебраків 140 золотих з прибутків руднянського маєтку. За рахунок маєтку поблизу Орпі заповідано монастиреві 500 золотих, 2800 золотих - жіночій прислузі і далеким родичам; 200 волоків землі відказано брату, підкоморію брацлавському. Посагу 12 000 золотих, коптовності та інше домашнє майно розподілено між найближчими родичами. Спископу лавівському за його послуги Олена заповіла французьку карету, виїзд і ридван, "щоб не забував мене у своїх молитвах".

Не надовго пережила Олена Виговська свого чоловіка і, орієнтовно, в травні чи червні 1664 року померла.

Людмила Смоляр

ОКРУГА ДІТРОЙТ

Хроніка за 1999 рік

Відділ	Округа	Голова	Відділ	Округа	Голова
5-ий	Дітройт, Ворен, Міш.	Емілія Ониськів	58-ий	Дітройт, Дірборн	Юстина Нелічен
23-ий	Дітройт, Міш.	Уляна Марек	63-ий	Ворен, Міш.	Ольга Гриньків
26-ий	Ворен, Міш.	Віра Гнатюк	76-ий	Ворен, Міш.	Стефанія Оглаб'як
45-ий	Ворен, Міш.	Стефа Король	81-ий	Дітройт, Дірборн	Олена Лісківська
50-ий	Ен Арбор, Міш.	Оксана Гейз	96-ий	Ворен, Міш.	Катерина Кизима
53-ий	Ворен, Міш.	Романа Тобіяньска	115-ий	Ворен, Міш.	Марія Голян (тимч.)

Голова Округної Управи Лідія Колодчин від 31 січня 1999 року з великим успіхом провadırть дванадцять відділів, що охоплюють більше як 300 членок. Вона відвідала більшість загальних зборів відділів, очолила делегацію з восьми членок Округи на 25-ій Конвенції СУА, репрезентувала Округу на різних громадських імпрезах. У звітному часі, крім щомісячних засідань Округної Управи, було засідання Екзекутиви Округи і 26-ий Відділ влаштував "традиційний оселедець". 26-ий, 45-ий і 81-ий Відділи влаштували продаж печива. Округа зорганізувала комп'ютерні курси для працівників українських організацій, які проводила Ірина Прийма (96-ий Відділ). Комп'ютер і принтер придбала Лідія Колодчин.

12 травня – пропали Орису Лончину (разом з 45-им Відділом); 23-ий і 26-ий Відділи фінансово підтримали видання книжечки "Природа і ми", 25-26 травня референтка суспільної опіки Мирося Цап провела збірку одягу, який вислали до Дніпропетровська (18 посилок на суму 739.61 дол.).

На XXV Конвенції СУА було 8 наших делегаток і 3 гостей. Грамоти отримали: Ксенія Антипів, Квітка Іваницька і Ірина Прийма, а також 45-ий і 53-ий Відділи за опіку над дитячими садочками. Також грамоти отримали 30 членок, які належать до СУА п'ятдесят і більше років.

19 червня культосвітня референтка Ліда Кизима разом з Товариством "Самопоміч" зорганізувала конференцію для новоприбулих, доповідачами були Квітка Швайкун та Дарія Завадівська. Вона також запропонувала передплатити два журнали "Нашого Життя" членкам, які неспроможні зробити цього самі.

23-27 червня у Вашингтоні на Конференції українських організацій Америки нашу Округу представляла Лідія Колодчин. Вона також провела курс (6 тижнів) вивчення української мови.

24 серпня 1999 р. відзначили річницю проголошення незалежності України. Заступниця голови Марта Квітковська репрезентувала Округу і внесла прапор СУА до ювілейної зали.

17 вересня відбувся літературний вечір (96-ий Відділ) з участю Миросі Стефанюк, співавторки англійської книжки "На краю озера Дзеркало" та виставка картин Галини Цісарук - ілюстратора книжки. 17 вересня провели "День союзнянки".

76-ий Відділ опікувався світличкою. Членка 53-го Відділу Галина Ониськів провadırть садочок при "Рідній Школі". Виховна референтка 96-го Відділу Ліда Казевич намагалася організувати садочок для англійських українських дітей, але виявилось замало бажаних.

23 жовтня відзначили 45-ліття 63-го Відділу СУА.

6 листопада відбулася одноденна конференція, зорганізована Лідією Кизимою та Анною Мацілінською, доповідачі - Софія Копів (53-ий Відділ) та Христина Качан-Дяченко.

14 листопада влаштували дитячу "вишивану забаву" (76-ий Відділ). Лідія Колодчин вміло провела роботу серед молодих матерів, в результаті якої, три записалися до СУА.

16-18 листопада проходив Інтернаціональний фестиваль у місті Новай, Міш. 81-ий Відділ зорганізував виставку ляльок. Голова Округи призначила Ірину Тарнавську зайнятися "вечором колядування" у дівочій СУА. Заступниця голови Квітка Іваницька допомогла створити сторінку СУА на Інтернеті. Пресова референтка Округи приготувала дописи до "Нашого Життя" та до "Дітройтських новин" про працю Округи. Вислали прохання до сенатора Хелмса розглянути справу торгівлі жінками.

Українська Кредитова Співка "Самопоміч" через Округу склала 400 дол. на стипендії в Україні.

45-ий Відділ влаштував двічі упродовж року збірку одягу який вислали в Україну. 22 посилки на суму 939 дол.

5-ий Відділ ім. княгині Ольги заснований 1933 року начисляє 43 членки, голова Емілія Ониськів. Членки вже у старшому віці, проте, вони гордяться тим, що продовжують фінансово підтримувати двох стипендіатів у Римі, що виность 900 дол. Щомісяця відбуваються сходини Відділу. Відділ оплатив сторінку у Конвенційній книзі. Для придбання коштів Відділ влаштував лотерію.

23-ий Відділ ім. Ольги Басараб нараховує 30 членок, заснований 1932 року. Голова Відділу Уляна Мерек намагається підтримувати контакт зі своїми членками телефонічно і дбайливо підготовляє програму сходин, збираючи внески та передплату журналу "Наше Життя".

45-ий Відділ ім. Катрусі Зарицької завершив 20 років свого існування і нараховує 30 членок, голова Відділу Стефа Король. У березні голова зорганізувала продаж печива. Три членки взяли участь у Конвенції СУА, утримують двох стипендіатів, що становить 310 дол. Зорганізували висилку 38 посилок на допомогу мешканцям Закарпаття, три посилки до Івано-Франківська і Тернопіль. 12-го травня влаштували прощальний вечір Орисі Лончині – довголітній і улюбленій голові Округи. У вересні закупили в Україні 86 книжок для українських шкіл у Донбасі. В грудні Відділ влаштував обід з нагоди 20-ліття Відділу.

26-ий Відділ ім. Ольги Басараб заснований у 1932 році, нараховує 27 членок, голова Віра Гнатюк. Союзнянки підтримують одного стипендіата з Югославії в

Римі та листуються із союзнянками в Коломиї і Криму, вислали 4 посилки до Дніпропетровська. Відділ кожного року урочисто святкує день народження д-р Марусі Бек - засновниці Відділу.

50-ий Відділ ім. Княгині Ольги, заснований у 1965 році, голова Оксана Гейз. Відділ утримує двох стипендістів в Україні (400 дол.). Допомагає монастирю св. Родини у Львові, сиротинцеві у Києві та вислав 300 дол. до Бразилії. Влаштували доповіді: “Культура в східній Європі”, “Світовий Конгрес українців в Одесі”, та доповідь д-ра Асі Гумецької “Гумор в поезіях Шевченка”. Під час різдвяних свят колядували, щоб зібрати копшти на майбутні харитативні цілі. На сходини Відділу запрошують новоприбулих жінок з України.

53-ій Відділ ім. Соломії Крушельницької, заснований 1973 р., начисляє 27 членок – очолювала Рома Тобіянська. Більше як 20 років Відділ влаштовує великодні базари, під проводом виховної референтки Галини Ониськів підтримує дитячий садочок при “Рідній Школі”, оплачує стипендію в Бразилії, вручає великодні та різдвяні “копшики” потребуючим. Влаштували виставку писанок та брали участь в “Renaissance” фестивалю (Кларкстон, Міші), також у школах під час “тижня українців”. Чотири членки є членами Округної Управи.

58-ий Відділ ім. Олени Теліги начисляє 25 членок, заснований жінками народженими в США та Канаді. Його очолюють Юлія Стойко та Юстина Неліген. Відділ влаштовує курси писанок та виставки в різних містах. І. Торінс демонструвала виріб своїх писанок в місті Грос Пойнт. Членки співпрацюють з управою “Українського села”, влаштовують кожного року літній пікнік. Цього року Оля Соловей влаштувала музичну імпрезу, в листопаді святкували 15-у річницю заснування дому для людей похилого віку. Багато членок є ініціаторами нового проекту “Веселка” очоленого Йоанною Кульчеською, який оформився при центрі для хворих старших осіб “Абей”. В “День подяки” та різдвяних свят членки Відділу влаштували для цих осіб зустріч з розваговою програмою. Відділ оплатив сторінку Конвенційної книги, приготував полуденок на загальних зборах Округи та на “День союзнянки”.

63-ій Відділ ім. Софії Русової начисляє 32 членки, голова Оля Гринків. Відділ відбув 9 сходин, 23 жовтня відсвяткував своє 45 ліття. Відділ утримує двох стипендіятів на суму 300 дол.

81-ий Відділ ім. Олени Степанів начисляє 15 членок, голова Олена Лісківська. Відділ зібрав колекцію ляльок в історичних одягах з різних областей України, яку недавно подарував Окрузі. Членки брали участь у двох виставках, які відбувалися в місцевих бібліотеках міста Редфорду. Фонди придбали продаючи великодні паски та влаштовуючи льотерії.

76-ий Відділ ім. Наталії Кобринської начисляє 30 членок, голова Стефанія Оглаб'як. Відділ влаштував різдвяну зустріч та відбув 9 сходин. Дві членки були делегатками XXV Конвенції СУА. Відділ влаштував три імпрези: “Традиційний оселедець”, “День союзнянки” та дитячу “вишивану забаву”, де брали участь діти садочку, який Відділ підтримує уже тридцять років. Відділ утримує двох стипендіятів у Римі, висилає пакунки та гроші в Україну.

115-ий Відділ ім. Ліни Костенко на даний час не активний. Голова Округи Лідія Колодчин, її заступниця Марта Іванович і організаційна референтка Оріся Білоскурська вживають заходи, щоб відновити діяльність Відділу.

96-ий Відділ ім. Алли Горської начисляє 25 членок, голова Катруся Кізіма. Відбули вісім сходин, чотири членки взяли участь у XXV Конвенції СУА. К.Кізіма заглянувала новий проєкт для придбання фондів та поширення зацікавлення українською вишивкою. При допомозі заступниці Дарії Завадівської вона оформляє для продажі комплекти для вишивання. У травні влаштували продаж печива, у серпні авторський вечір Миросі Стефанюк та виставку картин Галини Цісарук. П'ять членок Відділу брали участь у Комітеті святкування 75-ліття СУА. Членки Відділу написали листа до Дженні Джеймса та місцевих газет у справі торгівлі жінками.

Марія Зарицька-Червіовська, пресова референтка Округи Дітройт.

ОКРУГА ФІЛЯДЕЛЬФІЯ

Хроніка за 1999 рік

Відділ	Місцевість	Голова
2-ий	Честер	Меріен Вален
10-ий	Філядельфія	Теодозія Гарасевич
13-ий	Честер	Марія Венчак
19-ий	Трентон	Ярослава Лабка
20-ий	Філядельфія	Маріян Касіян
43-ій	Філядельфія	Анна Максимович
52-ий	Філядельфія	Стефанія Вочок

2-ий Відділ СУА, Честер, ПА., голова Меріен Вален. Відділ начисляє 20 членок, відбув 6 сходин (пересічна присутність 15-20 членок) та 6 сходин Управи. Членки Відділу вже старші особи тому можливості нашої праці обмежені. Свою увагу зосереджуємо для допомоги

Відділ	Місцевість	Голова
54-ий	Вілмінгтон	Софія Слосзар
59-ий	Балтімор	Анна Самутин
67-ий	Філядельфія	Марія Захаріясевиц
80-ий	Балтімор	Ксеня Йовик
88-ий	Філядельфія	Дарія Кульчицька
90-ий	Філядельфія	Христина Хомин-Їжак
91-ий	Бетлегем	Ольга Цегельська

дітям в Україні, також організуємо збірку харчів і допомогу для Східної православної ліги Пенсильванії. Вислали 100 дол. Українському Музеєві і 800 дол. для акції “Окуляри дітям в Україні”. Для придбання фондів влаштували три базари.

10-ий Відділ СУА ім. Лесі Українки у Філадельфії, голова Теодозія Гарасевич. Відділ налічує 15 членок. Одна наша членка Іванна Кріль померла. У звітному році відбули 9 сходин і 6 засідань Управи. Співпрацюємо з церквою св.о.Миколая при влаштуванні їхніх імпрес. Членки відвідують хворих в домах для осіб похилого віку і шпиталях.

Велику увагу Відділ присвячує суспільній опіці. Висилаємо пакунки в Україну для сиріт і старших осіб: до Жовкви, Івано-Франківська, Чернігова, Львова і Тернополя – 26 пакунків на суму 906.74 дол. Підтримуємо Український Музей в Нью-Йорку, оплачуємо стипендіятку в Бразилії, передплачуємо одне число журналу “Наше Життя” в Україну, складаємо на Фонд Чорнобіля СУА, опікуємося “бабусею” і т.і. Також зібрали між членками і іншими жертводавцями 550 дол. для стипендій в Україні.

У пам'ять Іванни Кріль зібрали 350 дол. і переслали до Суспільної Опіки СУА. Також членки і парафіяни в пам'ять покійної Ольги Рипар зібрали 1,300 дол. Для придбання фондів союзняки проводять збірку під церквою в “День матері і батька”, влаштовують продаж печива та ходять у різдвяний час з колядою, також дають особисті датки. Наші членки є членками Українського Музею в Нью-Йорку. Всі фінансові зобов'язання до Централі і Окружної Управи Відділ виконує своєчасно.

13-ий Відділ СУА ім. Уляни Кравченко, Честер, ПА. Головою була Марія Венчак, 5-го грудня обрано голову з молодшого покоління Христину Плоту.

У січні, як щороку, Відділ влаштував у церковній залі “Просфору-ялинку” для громадянства. Перед великодням влаштували успішний базар зі святковим печивом.

На XXV Конвенції СУА делегатками Відділу були Марія Венчак і Христина Плота з дочкою Анею.

У вересні влаштували пікнік для членок з родинами, провели другий вдалий базар з різдвяним печивом. Відділ і дві союзняки є членами Українського Музею, також Відділ і чотири особи оплатили стипендію студентам. Допомагаємо “бабусям”, висилаємо членкам в день їхніх уродин вітання, хворим – картки з побажаннями скорого видужання, відвідуємо хворих.

Маємо стовідсоткову передплату журналу “Наше Життя”. Виконуємо всі зобов'язання до Округу і Головної Управи. Склали 50 дол. на відновлення домівки Округу. Завжди беремо участь в Окружних з'їздах.

19-ий Відділ СУА ім. Лесі Українки в Трентоні, Н.Дж. це 24 членки з'єднані з 11-го і 19-го Відділів, голова Ярослава Лабка.

Праця дуже ускладнена, через різницю віку членок. Старші членки нездужають, молодші - у вирі родинного життя мало зацікавлені. Засідання старасмося відбувати хоча б раз у місяць, та присутність незадовільна – 4-7 осіб. Завдяки членкам Управи, які співпрацюють з головою, вдається утримати Відділ.

Скарбник Марія Глушок, посвячує свій час та енергію для збирання членських вкладок та оплати рахунків зобов'язань до Централі та Округу, також займається збиранням датків на “коляду”.

Референтка суспільної опіки Мирослава Глушок збирала одяг і гроші для поводян на Закарпатті. Відділ склав 500 дол. Під час великодніх свят господарська референтка Марія Городиська zorganizувала продаж печива.

Голова була делегаткою XXV Конвенції СУА і була відзначена грамотою за 50-ліття членства в СУА.

20-ий Відділ СУА ім. Олени Теліги.

Від 14-го березня 1998 р. головою є Марія Касіян. Відділ заснований у 1947 році. Членки були завжди охочі до праці, проте, прийшов час здавати пости. Ніхто не хоче, або й не може брати жодного діловодства. Членки не мають засобів транспортації, а це ще більше утруднює працю. Із ще недавнього числа 17, залишилися 13 членок. Одна не активна, три відійшли у вічність. Це св.п. Марія Сенейко, Ірена Качанівська у 1998 р., а в січні 1999 р. Відділ пережив ще одну велику втрату - відхід у вічність Почесної голови Союзу Українок Америки, Почесної голови і членки нашого Відділу Лідії Бурачинської.

У звітному часі відбули 6 сходин (пересічна присутність 5-8 членок). Відділ виконує всі зобов'язання до Централі і Округу, є меценатом Українського Музею в Нью-Йорку, є членом Українського Освітньо-Культурного Центру Філадельфії. Деякі членки працюють в громадських організаціях, установах та при церквах.

Голова Відділу Марія Касіян є другою заступницею голови Округу. Членки Відділу Наталія Пазуник та Марія Касіян впорядковують архів Лідії Бурачинської.

43-ий Відділ СУА ім. Олени Пчілки у Філадельфії налічує 39 членок. У 1999 р. відійшли у вічність Наталія Перфецька і Ірена Райнер. Відділ відбув 8 сходин. На сходинах крім ділової частини влаштуємо лотерію, а прибуток використовуємо на потреби суспільної опіки. Під час року Відділ влаштував для союзнячок “Свячене” і “Просфору”, а для громади дві імпреси. 24-го березня – імпреза “В кривому дзеркалі”. Слово про мистецьку студію Лідії Крупельницької і її студійців виголосила редактор Ольга Кузьмич. Друга імпреза це “Ювілей Олени Пчілки: 150 років з дня народження”. Ця імпреза в пошану патронки нашого Відділу відбулася 23-го жовтня 1999 р. Про Олену Пчілку доповідь мала Марта Тарнавська. Під час “Свяченого” Відділ відзначив трьох членок з нагоди їхнього 90-ліття - Анастасію Жилаву, Марію Угорчак і Кароліну Конрад. Допис Людмила Чайківської про це святкування був поміщений у журналі “Наше Життя”. У жовтні Анастасія Сагата і Іванна Пенкальська одержали грамоти за 50-літню працю для парафії Христа Царя у Філадельфії.

Зобов'язання до Централі і Окружної Управи сплачені. Ольга Диміцька – музейна референтка переслала до УМ 540 дол. Відділ має 27 членів УМ - 22 з Відділу і 5 не союзнячок. Членки подарували 62 дрібні речі для продажу в музейній крамниці. Відділ є триразовим меценатом Українського Музею. Відділ має 5 стипендіятів. Оксана Горасцька – референтка суспільної опіки – відвідує хворих. Вислали 6 посилок до Калуша. Членки вислали одяг і 95 дол. для потерпілих на Закарпатті. На сходинах пересічно буває 18-24 осіб.

Голова Відділу Анна Максимович і членки Людмила Чайківська і Стефанія Григорчук були учасницями XXV Конвенції СУА. Три членки Відділу належать до Окружної Управи, три до фінансової комісії СФУЖО. Наші членки працюють для громади, вони є у Пластовій Станиці, українській бібліотеці, “Нашій Рідній Школі”, УОКЦентрі, “Тризубі” і при парафіях. Відділ є уділовцем УОКЦентру. Зоряна Сохацька займає у Відділі новий пост референтки екології.

Наші членки радо приходять на сходини, свої недомагання залишають вдома. Приходимо для відпру-

ження і старасмося працювати гуртом на користь СУА і української громади.

52-ий Відділ заснований у 1937 році, голова Стефанія Вочок. У 1999р. провели 6 сходин (пересічна кількість 7-8 осіб) і різдвяний полуденок у місцевому клубі. Дві членки померли. Сходини відбуваються в залі церкви Благовіщення. 40 дол. склали на Конвенційну книжку, 100 дол. передали на Стипендійну акцію СУА.

Як кожного року, закупили продукти і перед різдвяними святами передали Сестрам місіонерам, замовили Богослуження в церкві Непорочного Зачаття у Філядельфії в пам'ять бл.п. Лідії Бурачинської. Голова Відділу склала даток на Стипендійну акцію СУА у пам'ять покійної.

54-ий Відділ ім. 500 героїнь Кінгірі заснований 26 жовтня 1958 року у присутності 23 осіб. Відділ начисляє 31 членку, голова – Марія Біляк, першою головою була Ольга Гарванко. Влаштували виставки українського народного мистецтва. Сходини Відділу, на яких виголошували реферати або читали статті із журналу “Наше Життя”, відбувалися щомісячно. Дуже добре працювала референтура суспільної опіки: посилали пакунки до Європи для “Бабусь”, до шкіл і семінарії у Бразилії. Під час головування д-р Ірени Столяр при церкві св. Миколая організували продаж печива і за придбані гроші посилали пакунки і гроші сиротинцям в Україні. У десяту річницю Чорнобильського вибуху посадили у міському парку дерево, про що повідомляли місцеві газети, радіо і телебачення. Відділ є членом Українського Музею в Нью-Йорку.

59-ий Відділ СУА в Балтиморі начисляє 20 членок, голова Анна Самутин. Відділ допомагає місцевій школі Українознавства. До великоднього базару членки випекли 30 пасок.

У лютому і березні минулого року 24 посилки уживаної одежі вислали на адресу “Смолоскипу” до Києва. Членка нашого Відділу Н. Зінкевич, яка більшість часу перебуває в Києві, розділяє речі разом з членками Жіночої Ради. За пересилку до Філядельфії заплатили 150 дол. Дальшу пересилку оплатив ЗУАДК.

У червні померла наша невіджалувана членка, скарбник Відділу, Валентина Снігура. Чоловік покійної в пам'ять дружини пожертвував на Український Музей 5,000 дол. і стільки ж на місцеву католицьку церкву св.Михайла.

У вересні влаштували прощання секретарці Відділу А.Стельмах, яка виїхала на постійне проживання до Баффало,Н.Й.

26 вересня дві членки брали участь у річних зборах нашої Округи. Ми мали коротку розмову з новою головою СУА Іриною Куровицькою про кризу у нашому Відділі. Не маємо скарбника, секретарки, заступниці голови. Кількість членства зменшилася до 10 осіб (4 у старечих домах). Голова СУА приїхала до Балтимору, 14 листопада. На цей день ми запросили 30 жінок. Слово голови мало добрий вплив на зібраних, – вписалося до Відділу 10 осіб. Маємо надію, що ще більше жінок вступить у ряди союзниць, за що ми щиро вдячні Ірині Куровицькій.

На останньому засіданні вирішили активізувати нашу працю. Плянуємо провести загальні збори, а в час свят організувати коляду. Дізнавшись про нову акцію СУА

“Молоко і булочка наймолодшим школярам України” членки були дуже зворушені. Ми приєднаємося до цієї справи. 19 грудня 1999р. Відділ влаштував доповідь редактора “Смолоскипу” О.Зінкевича. Також вислали посилку Леоніді Світличній.

67-ий Відділ заснований 24 лютого 1979р. Чисельність членства – 20 осіб. Відділ зріс за 20 років на 100 відсотків і має різноманітний вік членок, що впливає на згуртованість і ентузіастичну співпрацю.

На річних зборах вибрали нову голову – Марійку Захаріяевич. Наша членка Софія Геврик є другою заступницею голови СУА а три членки працюють в Окрузі: Дзвінка Захарчук, Ксеня Захарчук, Марійка Захаріяевич. Відділ провів 13 сходин при пересічній присутності 12-15 членок. Членки суспільної опіки відвідують немічних в опікунчих будинках. За 1999 р. присвятили приблизно 300 годин добровільної служби. Відділ має 3 стипендіатки – 2 в Бразилії і 1 – в Україні. Всі фінансові зобов'язання виконуємо своєчасно; та передплачуємо один журнал “бабусі” в Україну. У березні 1999 р. Відділ зложив 1,000 дол. на будівництво Українського Музею в Нью-Йорку.

Відповідно до мети 67-го Відділу - поширення інформації про музей, придбання нових членів та фінансової підтримки - у 1999 році “Тиждень Українського Музею” відбувся 1-го жовтня відкриттям виставки відомого філядельфійського художника Стефана Рожка у галерії Українського Освітньо-Культурного Центру. Радіопрограму про УМ підготувала Дзвінка Захарчук. Марія Захаріяевич перевезла картини до Ірени Кушнір, яка погодилася зберігати їх у своєму домі. Виставка мала великий успіх.

Згідно з домовленістю з маестро С.Рожком, 67-ий Відділ розпочав так званий “Endowment Fund” для УМ імени Стефана Рожка і це принесло 4,800 дол. прибутку.

18-го жовтня 1999 р. 67-ий Відділ разом із 90-им Відділом влаштували авторський вечір презентації книжки про Мілену Рудницьку Марті Хомяк та Ярославу Пеленському. Ця спільна імпреза була дуже успішною. Спільною була тому, що Мілена Рудницька є патронкою 67-го Відділу, 90-ий Відділ теж заплянував таку ж імпрезу, тому й вирішили провести її спільно. Таку співпрацю можна пропонувати й іншим відділам.

Відділ брав участь у різдвяному базарі УОКЦентру з великим фінансовим успіхом Праця Відділу у 1999 році принесла велике задоволення нашим членкам і виконали всі фінансові зобов'язання до Округи та Централі.

80-ий Відділ СУА, Балтимор. Голова – Ксеня Йовик. Відділ нараховує 20 членок. Відбули 7 сходин. Використовуємо електронну пошту. Відділ допомагав потерпілим на Закарпатті, організував різдвяну гостину для української громади Вапінгтону. Навесні ми зосередили увагу на дискусійному семінарі для обговорення справи використання українських жінок. Семінар організувала і провела голова Відділу. в червні 1999 року, як частину Ladership Conference вапінгтонської групи (TWG) і спільних конференцій українських організацій. Ця сесія, в якій взяло участь кілька сотень людей з багатьох штатів Америки, була описана в часописах. Під час конференції Відділ мав виставку-продаж українських мистецьких виробів, яку організували наші членки Олена Стасишин і Орія Білан. Ксеня Йовик була учасницею XXV Конвенції СУА.

Закінчення в наступному числі.

90-ліття МАРІЇ ГУЛЕЙ-СТЕФАНІВ

Щиро вітаємо членку Союзу Українок Америки, визначну громадянку, яка з посвятою працювала для доброго імені української громади і збереження української ідентичності в американській спільноті.

Марія Гулей-Стефанів народилася 6-го квітня 1910 р. в селі Городище-Королівське, Бібречького повіту, Львівської області в селянській родині одною із семи дітей. Марія закінчила народну школу в рідному селі, потім Третій державний учительський семінар у Львові. Учителювала в народних школах Ходорова, Рівного і Львова та в селах Коржове, Добки і Нижнів, де познайомилася з майбутнім чоловіком Михайлом Стефанівим з яким одружилася 1943 року. Марія також викладала в середніх школах в Отиневичах та Рівному. Влітку 1944 подружжя виїхало в Німеччину. Повоєнні роки перебули в містечку Нойдетельзав біля Авгсбургу. 1952 р. Марія і Михайло переїхали до Нью-Йорку, опісля до міста Натлі в Нью-Джерзі. Маріїн чоловік (д-р хемії) працював у фармацевтичній фірмі Гофман-Лярош.

Марія самовіддано включилася в місцеве громадське життя. 1955 р. вибрана головою Українського Конгресового Комітету Америки (УККА), відділ Пассаїк. На цьому пості працювала 15 років. Довгі роки навчала дітей у "Рідній школі" в Пассаїку. Коли забракло місця для школи українознавства, Марія допомогла громаді придбати дозвіл від міста використовувати американську школу. Вона також вступила в ряди союзниць 70-го Відділу СУА в Пассаїку. Тоді це були часи завзятої боротьби проти радянських наклепів і очорнювання ними доброго українського імені. Потрібно було багато зусиль і хисту, щоб вносити спростування і освідомлювати американське суспільство, що їй часто вдавалося.

За її сприяння громада придбала малий парк в Пассаїку і назвала його іменем Тараса Шевченка. У

цей час Відділ СУА тісно співпрацював з іншими громадськими організаціями в яких Марія, як союзниця, брала активну участь.

1984 року Марію спіткало велике горе – помер її чоловік Михайло. Залишилася сама. Зараз перебуває в домі для старших осіб.

70-ий Відділ СУА в Пассаїку вітає Марію з 90-літнім ювілеєм.

Бажаємо шановній ювілянтці кращого здоров'я; згадуємо її з вдячністю, бо вона, невтомною працею залишила помітний слід в історії нашої громади.

**За 70-ий Відділ СУА ім.Віри Бабенко в Пассаїку,
Ольга Буртик.**

Сердечно вітаємо нашу тітку Марію Гулей-Стефанів якій 9-го квітня виповнюється 90 років.

Бажаємо їй доброго здоров'я, душевного спокою і довголіття!

В її пошану складаємо 300.00 дол. на "Молоко і булочку наймолодшим школярам України".

Сестрінки Роман і Степан Олійники та Марта Гулей Легецкіс.

ЗБОРИ ВІДДІЛУ

119-ий ВІДДІЛ СУА ім. ОЛЬГИ КОБИЛЯНСЬКОЇ, ЙОНКЕРС, Н.Й.

23 січня ц.р. відбулися загальні збори 119-го Відділу СУА в Йонкерсі. Зборами провела Ольга Руденська, секретарювала Ольга Женецька.

Управу Відділу на 2000 рік обрано у такому складі: Ірена Моцок – голова, Іванна Ганкевич – заступниця голови і референтка преси, Марійка Борковська – скарбник, Ольга Руденська – протоколярний та кореспонденційний секретар.

Референтки: організаційна – Олександра Крумпшпін, культурно-освітня та імпрезова – Люба Сохан, суспільної опіки – Ліда Стебельська, мистецько-музейна – Ольга Женецька, стипендій – Ольга Кулинич.

Контрольна комісія: Алла Трохимчук, Анна Король, Ірена Гнатів.

Ользі Руденській за довголітню і сумлінну працю у Відділі надано Почесне членство Відділу.

Іванна Ганкевич.

БАЛЬ ДЕБЮТАНТОК У ФІНКСІ

Кожного року 3-й Відділ Союзу Українок Америки у Фініксі, Арізона, влаштовує баль, та в гарному товаристві і настрою закінчує діяльність року. Баль відбувся в престижному готелі "Шератон". Грала оркестра "Мрія" із Торонта. Баль відкрила голова Відділу Анна Дворська, вітаючи присутніх, які виповнили вщерть залю, і попросила о.Гуга Саутуса від української Католицької церкви і о.Мирошенка від Православної церкви молитвою і благословенням започаткувати трапезу. Дальший провід балю перебрала Почесна голова нашого Відділу Христя Бойко, яка вміло підготувала дебют. Був зворушливий момент, коли родичі із слізьми радості чекали на появу своїх донь. Дівчатка входили на залю зі своїми ескортами, яких представляла Христя Бойко англійською мовою, а Анна Дворська – українською. Дебютантками були: Тіфани Грант, Лариса Грант, Наталка Зелена, Оленка Капистенська, Надія Масна, Зоряна Масна і Уляна Наконечна. Дай Боже, щоб їхнє життя, повне радості щастя і успіхів, було на радість родичам і нашій спільноті. Чудова музика і вечірній одяг надавали шляхетности, поваги і настрою вечорові. Була і льотерія. Михайло Дидик витягнув щасливий квиток – тиждень вакацій у гористій місцевості Пейсон, у привітному домі Лесі Кейді; Анна Дворська виграла тиждень побуту у

Мексіко, в домі Наді Тефт. Дякуємо їм за щедрий жест. Виступом дебютанток втішалися не тільки родичі але й гості, яких зібралося біля двісті осіб. Було чого радіти, коли взяти під увагу, що місто Фінікс віддалене далеко на захід від більшого скупчення українців, проте тут є українські церкви, організації та свідома громада, яка дбає про свою ідентичність і передає все це новому поколінню.

3-й Відділ СУА активно працює у всіх ділянках громадського життя. Беремо участь у виставці міжнародних різдвяних ялинок і наша українська ялинка, пишається серед сорока двох національних, прибрана вишиваними подушечками, на що відвідувачі звертають особливу увагу. Влаштували виставку ляльок в історичних і народних одягах, які демонструвалися по телебаченню. Відбувся також концерт колядок під проводом Анни Дворської. Все це підготувала наша талановита Христя Бойко.

Головою Відділу від 1999 року є Анна Дворська, яка провадить музичну школу та своїми виступами доповнює програми на різних імпрезах.

Щиро дякуємо о.Гуго Саутусу за цілорічну моральну підтримку та фахово виготовлені білети і запрошення.

Ольга Сливка,
пресова референтка.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ

3-й ВІДДІЛ СУА, ФІНКС, АР.

Загальні збори відбулися 21-го січня 2000 року.

Нова управа вибрана у такому складі: голова – Христя Бойко, заступниця голови і культосвітня референтка Христя Кобс, секретар – Галя Кобрин, скарбник – Оксана Біскуп.

Референтки: Марія Турів і Грейс Гараус – організаційні, Анна Дворська – кореспондентський секретар, Ольга Сливка – пресова, Мирося Михайлів, Розалія Тимчина і Дарія Гринь – суспільної опіки.

Контрольна комісія: Лілія Білик, Олена Калайда, Надія Наконечна.

Віriamo, що у двотисячному році 3-й Відділ СУА буде й дальше працювати для добра громади і нашої Батьківщини України.

Ольга Сливка, пресова референтка.

64-ий ВІДДІЛ СУА, НЬЮ-ЙОРК, Н.Й.

Загальні збори відбулися 19 грудня 1999 р. Головою зборів вибрано Ніну Самокіш, секретарювала Любомира Артимишин.

Окружну Управу репрезентувала заступниця голови Леся Гой.

Збори вибрали Управу: Христя Навроцька – голова, Дарія Костів – заступниця голови, Люба Прок – секретарка, Олена Лозова – скарбник.

Референтки: організаційна – Оксана Лиховид, культурно-освітня – Уляна Старосольська, преси – Лідія Бабюк, суспільної опіки і стипендійна – Галина Цігаш, музейна – Софія Салдан, мистецька – Любомира Артимишин, господарча – Василина Дмитрик, організатор передсвяткової розпродажі – Люба Прок.

Контрольна комісія: голова – Ніна Самокіш, заступниця – Наталія Білоус, член – Ярослава Рубель.

Христя Навроцька.

82-ий ВІДДІЛ СУА, НЬЮ ЙОРК, Н.Й.

Загальні збори 82-го Відділу відбулися 17 лютого ц.р.

До Управи Відділу на 2000 рік вибрані: Ольга Гірна – голова, Олександра Кіршак – заступниця голови, Лідія Стасюк – секретарка, Емілія Балабан – скарбник.

Референтки: Любов Кожух – організаційна, Ірина Іванчипин – культурно-освітня, Теодора Бриттан – суспільної опіки і стипендій, Марія Лев – музейна, Мирослава Мирошниченко – пресова, Анна Стасів і Емілія Криса – господарські.

Контрольна комісія: Стефанія Чернодольська, Ольга Кекіш, Наталія Канюга.

М. М., пресова референтка.

СПОВНИЛОСЯ 45 РОКІВ ПРАЦІ 64-МУ ВІДДІЛОВІ СУА

11 грудня, 1999 р. 64-ий Відділ СУА в Нью-Йорку відзначив свій ювілей з участю членок 1-го, 82-го, 83-го, 103-го, 113-го і 119-го Відділів та запрошених гостей – представників установ та організацій.

Голова Відділу Христя Навроцька привітала гостей і попросила о. диякона Юрія Малаховського, голову Українського Патріархального Товариства, відмовити молитву.

Наукове Товариство ім. Шевченка в США репрезентувала член Управи Ольга Кузьмович; Кредитову Кооперативу “Самопоміч” – голова дирекції Мирослав Шмігель; Товариство “Самопоміч” – Наталія Дума; Пластову Станицю Нью-Йорк – Володимир Корнага.

Х. Навроцька щиро привітала основницю, Почесну голову СУА і 64-го Відділу, Іванну Рожанковську, дякувала за її працю для Відділу. Головну Управу СУА представляла заступниця голови – Марія

Христя Навроцька

Зліва: Ірена Чабан, Іванна Рожанковська, Олександра Кіршак, Юрій Руденський, Ольга Гнатейко.

Томоруг, Окружну Управу – Олександра Кіршак. Всі три привітали Відділ з ювілеєм, а Головна і Окружна Управи нагородили Відділ грамотами.

Усі представники висловлювали признання за працю Відділу. Від журналу “Наше Життя” виступила головний редактор – Ірена Чабан, від Українського Музею його голова – Ольга Гнатейко. Голова Відділу подякувала всім представникам за їхні слова.

Після полуденку почалася мистецька програма якою провадила Уляна Старосольська. Вона теж виголосила святкову промову в якій підкреслила багатогранну діяльність Відділу, зокрема, відтворення історичних одягів українок, яке ініціювала, нині вже покійна, голова Відділу Христина Воевідка. Відбулося понад 120 виставок-показів для української,

американської та міжнародної публіки в США і Канаді.

У вокальній частині кілька пісень виконали членки Відділу Ірина Закаляк та Олена Лозова. Наталія Соневицька прочитала дві віршовані гуморески зі збірки “Відкритий вахляр” І. Їжак, а Дарія Костів прочитала гумореску власного авторства “Про весільний коровай” на підставі дійсної події.

У короткому слові гостя з України Марія Сінгалова розказала про працю жінок в Україні.

Святкування закінчилося. Гості розходилися у приємному настрої, а господарі були вдячні за їхню активну участь і признання.

Христя Навроцька, голова Відділу.

Ювілей 22-го Відділу СУА в Чикаго

Подяка

22-ий Відділ Союзу Українок Америки в Чикаго складає щирю подяку Управі і членкам 101-го Відділу СУА за влаштування урочистої зустрічі з мистецькою програмою і вечерею для відзначення ювілею 50-річної діяльності. Зустріч, яка відбулася 11 грудня 1999 р., пройшла в дуже теплій, сердечній атмосфері, а її програма була виявом щирої пошани і любови до нас, вже старших жінок, які 50 років трудилися в нашій організації і старалися бути прикладом громадянської поведінки, жертовності та патріотизму.

Найщиріше Вам спасибі, дорогі посестри-союзянки!

**Управа і членки 22-го Відділу СУА,
І.Т.Горчинська.**

Коли в сьогоднішньому світі щораз більше сприймається поняття про глибоку розбіжність поміж поколінням, трапляються події, які заперечують цю негативну думку. Події, що не лиш її заперечують, але саме підкреслюють вартості взаєморозуміння, доброзичливості, пошани, які пов'язують генерації ниткою ідейної спільності, немов однією нерозривною ланкою на проміжку минулого і майбутнього.

Саме таким позитивним починком була імпреза у формі урочистої вечери, яку влаштував 101-ий Відділ СУА в Чикаго 11-го грудня 1999 р. в залі собору свв. Володимира і Ольги. Метою її було відзначити та пошанувати 50-ліття праці 22-го Відділу на користь СУА і української громади.

Піднесений настрій, білі столики із декоративним центром, стіни прикрашені вишивкою, емблема СУА, дбайливо видані програмки і добірна численна публіка - все це підкреслювало святкову атмосферу вечора. Програму відкрила Олена Семянчук-Матвійшин - енергійна голова 101-го Відділу. Вона привітала Владика Іннокентія Лотоцького, отців, посестер-союзянок та гостей. Зокрема, відзначила голову СУА Ірину Куровицьку та першу голову 22-го Відділу - Почесну членку СУА Анастасію Хариш. В короткому слові ведуча з'ясувала вагомість 50-літньої праці Відділу, найбільш чисельного (63 членки) і активного до

сьогодні - праця, яка велася у різних аспектах була не лише на користь своєї організації, але і для цілої української громади.

Із вишиваними рушниками вийшли молоді членки 101-го Відділу із привітом-подякою за традиційні "нитки прикладу", любови і теплоти серця, які немов вишиваним узором сплели союзянок в один родинний круг. В доказ пошани вручили кожній членці-ювілянтці багряню рожу, а дзвінке "многая літа", відспіване присутніми, підкреслило символіку зворушливої хвилини. Олена Шкробут (101-ий Відділ) прочитала вірш Дніпровой Чайки "Сестрицям Українкам". Приємною несподіванкою був виступ юних бандуристів - Івасика Шкробута і Стефанка Добрянського, які виконали три народні пісні. На прохання ведучої, Владика Іннокентій провів молитву, після якої слідувала вечеря. Смачні страви були естетично укладені і зручно подані. Присутні гуворили в дружній атмосфері.

Розпочинаючи другу частину вечора, Олена Матвійшин відчитала привіти від Почесної голови Округи Чикаго Любові Шандри, Української Католицької Катедри св.о. Миколая, Українського Золотого Хреста, ОЧСУ, УКК, Товариства "РУХ", від 36-го, 84-го, 42-го, 74-го і 29-го Відділів, від колишньої членки Г.Янчишин з Флориди, та від Кооперативної каси "Самопоміч". Окремо вітала О. Федуняк. Опісля

членок Відділу привітала Люба Калін, голова Округу. Вона підкреслила копітку працю, від нелегких початків, через зміни часу і обставин, що вимагало відповідного пристосування і поширення аспектів діяльності. Керуючись прагненням збереження ідентичності, жінки зуміли об'єднати свої зусилля на користь організації і української громади. З новим тисячоліттям побажала успіхів у наміченій праці та у приватному житті кожної членки і її рідним.

Історію Відділу розповіла Олена Харкевич, перша заступниця голови 22-го Відділу і голови Округу. Ще на початку 30-их років українське жіноцтво Чикаго зорганізувало секцію при ОДВУ, а вже в 1949 році приєдналися до Союзу Українок Америки під назвою “Дочки України”. Число їх зростало (80 членок у сороклітні роковини), що було доказом патріотичної настанови. Хоч більшість жінок заробляла на прожиток, рівночасно дбаючи про родинні обов'язки, все ж таки знаходили час і охоту включитися в зорганізовану діяльність СУА. Збереження ідентичності у великій мірі завдячуємо саме цим жінкам. Потім, подала список членок які очолювали Відділ впродовж півсторіччя: А. Хариш, Р. Сидорак, М. Яримович, С. Крупка, М. Юзефович, М. Семків, А. Білінська, Г. Янчишин, Л. Самбірська, У. Терлецька, Л. Шеремета, М. Кецала, М. Ганкевич, О. Мартинюк, Л. Шеремета. Працю вели і ведуть окремі референтури, які не лише дружньо зі собою співпрацюють, але часто себе доповнюють. Ще від 1952 р. Відділ щорічно бере участь у різдвяному фестивалю престижного музею науки і промислу “Різдво кругом світу”. Суспільна опіка піклується хворими і самотніми старшими людьми, відвідує їх, допомагає фінансово потребуючим українцям розкиненим по різних закутках світу, чи це допомога “бабусі”, сиротинцям, жертвам Чорнобиля, поводянам, тощо. Розуміючи вагомість освіти, Відділ оплачує стипендії незаможній молоді в Україні, Аргентині, Бразилії, Польщі, проводить збірку на “коляду”, “писанку України”, влаштовує базари для придбання коштів. Відділ є членом Українського

Музею в Нью-Йорку та підтримує Український Національний Музей в Чикаго має власну бібліотеку (534 книжки). Впродовж 40 літ вели щотижневу радіопередачу, завдяки членці радіоколегії Люсі Самбірській. Інформується про імпрези Відділу в місцевій англомовній та українській пресі. Членки беруть активну участь у громадських імпрезах, збірках, тощо. Цитатою І. Франка “Кожний думай, що на тобі мільйонів стан стоїть...” закінчила свою доповідь.

Наступне слово виголосила голова СУА Ірина Куровицька. Вона висловила щирю подяку та признання за виконану працю, яка вимагала великого вкладу серця і душі, витривалості та пожертви в час турбот чи невдач, але мала і радісні миті із зростаючими успіхами. Хоча праця СУА оперта на традиції, проте вона пристосовується до вимог часу і обставин, виконуючи відповідальну роллю амбасадора української культури. Доказом цього було прийняття України в члени Міжнародної Ради Жінок на конференції в Парижі, яку Ірина Куровицька репрезентувала. З признанням підкреслила унікальну ідею нашої імпрези, яка трапилася вперше в історії СУА, ідею вшанування старших посестер молодими членками. Почин гідний наслідування і повинен служити прикладом для інших відділів. На закінчення голова склала подяку 101-му Відділові.

Опісля відзначили Почесною грамотою довголітніх членок: Софію Крупу, Анастасію Хариш, Ольгу Мартинюк, Анастасію Струц та Юлію Назаревич. В імени Відділу виступила його голова Люба Шеремета. Із ширим зворушенням підкреслила шляхетний жест молодих союзниць, які зуміли пошанувати довголітній дорібок старших і запевнила, що праця йтиме вперед для добра СУА та цілого українського народу. Вечір закрила Олена Матвійшин.

У мозаїці численних ювілейних імпрез, саме ця, оригінально задумана і проведена, ясна шляхетним відблиском теплоти сердець, щирої дружби, признання та пошани і була запорукою єдності жіноцтва СУА в сьогоднішньому і на майбутнє.

Мирослава Шевчик.

22-ий ВІДДІЛ СУА, ЧІКАГО, ІЛ.

Загальні збори 22-го Відділу СУА відбулися 5 лютого ц.р. в присутності 41 членки. Зборами провадила президія – Іванна Горчинська – голова, Ольга Мартинюк – секретар, Іванна Савицька – член. Від Округу збори вітала Олена Харкевич.

До нової Управи вибрано: Люба Шеремета – голова, Іванна Горчинська і Олена Харкевич – заступниці голови, Софія Дідицька – протоколярна секретарка, Анна Слободян – кореспонденційна секретарка, Дарія Менцінська – фінансова секретарка, Оксана Мельник – скарбник.

Референтки: Лена Басюк і Софія Залуцька –

культурно-освітні, Ярослава Фаріон – імпрезова, Марія Малецька – організаційна, Ольга Люшняк – стипендійна, Мирослава Шевчик – пресова, Люба Шеремета – референт передплати журналу “Наше Життя”, Іванна Городиська – бібліотекар, Олена Харкевич – референтка архіву, Анна Марчук, Стафанія Форович і Ярослава Іванишин – суспільної опіки, Бронислава Ковалевич і Валя Цурковська – господарські.

Контрольна комісія: Ольга Мартинюк Іванна Савицька, Надя Дзидзан, Іванна Городиська.

Мирослава Шевчик, пресова референтка.

ДОБРОДІЙСТВО

ПРЕСОВИЙ ФОНД ЖУРНАЛУ “НАШЕ ЖИТТЯ”

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

Замість квітів на свіжу могилу нашої дорогої членки **бл. п. Лідії Яців** складаємо **25.00** дол. на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”. Рідним і приятелям висловлюємо глибокі співчуття.

Союзники 89-го Відділу в Кергонксоні.

Замість квітів на могилу **бл. п. Лідії Яців**, моєї незаступимої товаришки з юних літ, складаю **20.00** дол. на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.

Іванна Петик.

Замість квітів на могилу **бл. п. Стефанії Стебельської**, членки 38-го Відділу СУА в Денвері, складаємо **25.00** дол. на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.

Управа і членки 38-го Відділу СУА в Денвері.

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. мгра Михайла Кіндрачука** складаю **25.00** дол. на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”. Дружині Ірені висловлюю щире співчуття.

Іванна Ратич.

Замість квітів на свіжу могилу наших членок **бл. п. Софії Олесницької і Дарії Гординської-Каранович** членки 28-го Відділу СУА складають **50.00** дол. на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.

Управа і членки 28-го Відділу СУА в Ньюарку.

На свіжу могилу **бл. п. інж. Ярослава Бігуна** складаю **25.00** дол. на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”. Дружині Наді і дітям висловлюю щире співчуття.

Марія Дурбак.

Замість квітів на могилу **бл. п. Вікторії Караван**, матері нашої членки Любомири Коломиєць, складаємо **25.00** дол. на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.

29-ий Відділ СУА в Чикаго.

У світлу пам’ять мого незабутнього чоловіка **Ярослава Бігуна** складаю **100.00** дол. на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.

Надія Бігун.

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Стефанії Пастушенко** складаю **30.00** дол. на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”. Родині висловлюю щире співчуття.

Іванна Ратич.

Вшановуючи пам’ять **бл. п. Михайлини Книш**, матері голови СУА Ірини Куровицької, Округна Управа СУА в Нью Джерзі складає **50.00** дол. на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.

Марія Полянська, голова.

Вшановуючи пам’ять **бл. п. інж. Ярослава Бігуна**, чоловіка Почесної голови Округу Надії Бігун, Округна Управа СУА в Нью Джерзі складає **50.00** дол. на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.

Марія Полянська, голова.

У світлу пам’ять **бл. п. Павліни Будзол** складаю **50.00** дол. на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.

Стефанія Брездень.

ДАТКИ

Складаємо **500.00** дол. на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.

83-ій Відділ СУА в Нью-Йорку.

На Пресовий Фонд журналу “Наше Життя” (через 64-ий Відділ СУА) складаю **25.00** дол.

Наталія Коваль.

На Пресовий Фонд журналу “Наше Життя” (через 64-ий Відділ СУА) складаю **25.00** дол.

Лідія Осінчук.

ФОНД СУСПІЛЬНОЇ ОПІКИ СУА

У пам’ять **бл. п. Миколи і Ольги Тунік**, родичів Г. Тромси – членки 73-го Відділу СУА, складаємо **25.00** дол. на Фонд Суспільної Опіки СУА з призначенням на допомогу сиротам в Україні.

Оксана і Дмитро Ткачуки.

У пам’ять моєї дорогої доні **бл. п. Христини Богославець** (через 62-ий Відділ СУА в Глен Спей, Н.Й.) на Фонд Суспільної Опіки СУА з призначенням для сиріт в Україні складаю **50.00** дол.

Іванна Ничка.

Згідно з бажанням **Романа Магура** складаю на Фонд Суспільної Опіки СУА **50.00** дол. з призначенням для сиріт в Україні. Щиро дякую Романові Магурі.

Ірена Б. Гаджера, скарбник 74-го Відділу в Чикаго.

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Володимира Залуського** складаємо **50.00** дол. на Фонд Суспільної Опіки СУА з призначенням для сиріт в Україні.

Ярослава і Ярослав Панчуки.

У вічну пам’ять **мгра бл. п. Володимира Залуського** (через 119-ий Відділ СУА в Йонкерсі, Н.Й.)

Юрій і Ольга Руденські зложили **250.00** дол. з призначенням для сиріт в Україні.

Марія Борковська, скарбник 119-го Відділу СУА.

У шосту річницю смерті **бл. п. Софії Новак** на Фонд Суспільної Опіки СУА з призначенням для сиріт в Україні складають **100.00** дол. **Люба. Ірена і Петро**

Новаки.

119-ий Відділ в Йонкерсі, Н.Й. складає **30.00** дол. на Фонд Суспільної Опіки СУА.

Марія Борковська, скарбник.

Згідно з рішенням загальних зборів, **83-ій Відділ СУА в Нью-Йорку**, склав **500.00** дол. на Фонд Суспільної Опіки СУА.

Лідія Закревська, скарбник.

У світлу пам’ять мого батька **д-ра Михайла Гука** на Фонд Суспільної Опіки СУА зложили: **50.00** дол. – **Іванна Яворська**; **30.00** дол. – **родина Герцес**; по **25.00** дол. – **Майк Матіяш, Марійка і Лариса Мартинок**. **Разом 130.00** дол.

Каміля Гук.

ФОНД ЧОРНОБИЛЯ СУА

In memory of **Dr. Julian Siletckyj**, a highly respected physician who served on our Medical Staff for many years, the Medical Staff of the Community Health Partners is donating **\$100.00** to the Chornobyl Fund of UNWLA.

Florencio Yuzon, M.D., F.A.C.P. Chief of Staff.

У пам'ять д-ра Романа Гнатива складаємо **50.00** дол. на Фонд Чорнобиля СУА.

Богдан і Ліда Гайдучки.

У світлу пам'ять бл. п. Івана Василькового, батька Лесі Шевчук, складаємо (через 106-ий Відділ СУА в Гартфорд, Конн.) **25.00** дол. на Фонд Чорнобиля СУА. Родині висловлюємо щирі співчуття.

Галина Шулевська, скарбник.

У світлу пам'ять мого дорогого і незабутнього дідуся о. митрата **Мирослава Харини** складаю **30.00** дол.

на Фонд Чорнобиля СУА.

Маркіян Сенік.

У світлу пам'ять мого дорогого чоловіка **Антоня Рушицького** складаю (через 92-ий Відділ СУА в Брідж-ватері, Н.Дж.) **200.00** дол. на Фонд Чорнобиля СУА.

Реня Рушицька.

У світлу пам'ять **Володимира Рондака** складаю **50.00** дол. на Фонд Чорнобиля СУА.

Ірена Лаврович.

У пам'ять нашого дорогого приятеля інж. **Генека Шепайла** складаємо **50.00** дол. на Фонд Чорнобиля СУА.

Ірена і Юрко Хухри.

Роман і Анна Байляки зложили (через 64-ий Відділ СУА в Н.Й.) **50.00** дол. на Фонд Чорнобиля СУА.

Галина Цігаш, референтка Суспільної Опіки Відділу.

ДОПОМОГА "БАБУСЯМ"

71-ий Відділ СУА в Джерзі Сіті, Н.Дж. зложив **110.00** дол. на Фонд Суспільної Опіки СУА з призначенням для "Бабусь" в Україні.

С. Маціях

У пам'ять **Івана Скуб'яка** Стефа Форович зложила **15.00** дол. на Фонд Суспільної Опіки СУА з призначенням для "Бабусь" в Україні.

Катерина Скуб'як.

У пам'ять мого дорогого чоловіка **Ярослава Бігуна** складаю **110.00** дол. на Фонд Суспільної Опіки СУА з призначенням для "Бабусь" в Україні.

Надія Бігун з дітьми.

Замість квітів на свіжу могилу інж. **Ярослава Бігуна** складаю **100.00** дол. на Фонд Суспільної Опіки СУА

для допомоги старшим людям в Україні.

Володимира Мацюрак, членка 74-го Відділу СУА в Чікаго.

Округа Нова Англія зложила **250.00** дол. на Фонд Суспільної Опіки СУА з призначенням для сиріт в Україні.

Марія Антонішин, скарбник.

Марія Душник зложила **50.00** дол. на Суспільну Опіку СУА.

У світлу пам'ять мого дорогого і незабутнього дідуся о. митрата **Мирослава Харини** складаю **30.00** дол. на Фонд Суспільної Опіки СУА з призначенням для сиріт в Україні.

Маркіян Сенік

НОВА АКЦІЯ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

МОЛОКО І БУЛОЧКА НАЙМОЛОДШИМ ШКОЛЯРАМ УКРАЇНИ

Шановна пані редактор!

З великою приємністю ми прочитали в журналі за лютий ц.р. допис голови СУА Ірини Куровицької про нову акцію союзнок "Молоко і булочка наймолодшим школярам України".

Цей надзвичайно шляхетний та помічний почин напевно допоможе дітям підживитись, а тоді краще сприймати навчання. Така допомога, напевно залишиться в їх пам'яті та серцях на ціле життя. Дозволю собі взяти вислів "на ціле життя" тому, що до сьогодні згадую, як будучи ученицею української гімназії в Інсбруку (Австрія) після війни ми, "бурсаки", діставали т.зв. "швейцарську липенду" (допомогу) – риж заправлений какао і це був справжній порятунок голодним підліткам.

Голод і пожива не забуваються!

Бажаємо великих успіхів в розпочатім ділі. А редакції журналу – надаліше приносить в наші хати "Свшан-Зілля", чим для нас є теперішнє "Наше Життя".

Складаємо **100.00** дол. на "Молоко і булочку наймолодшим школярам України". Цей даток робимо у

пам'ять наших родичів Миколи і Кароліни Бойків та Антона і Ольги Гайовських, які були управителями та учителями народних шкіл Львівщини і Тернопільщини.

З пошаною, Любомира і Орест Бойки.

З радістю підтримуємо проєкт СУА “Молоко і булочка наймолодшим школярам України” і складаємо на таку благородну ціль **300.00** дол. Бажаємо багато успіхів!

Управа і голова 90-го Відділу СУА у Філядельфії.

Складаю **20.00** дол. на “Молоко і булочку наймолодшим школярам України”.

Софія Андрушків.

Складаю **100.00** дол. на “Молоко і булочку наймолодшим школярам України”.

Ольга Стеткевич.

92-ий Відділ СУА в Менвілі, Н.Дж. складає **110.00** дол. на “Молоко і булочку наймолодшим школярам України”.

Іванна Мжиглоцька, голова Відділу.

З РІЗНИХ НАГОД

Дякую 33-му Відділові СУА в Матавані, Н.Дж., який відзначив моє 90-ліття і складаю **30.00** дол. на Фонд Суспільної Опіки СУА з призначенням для “Бабусь” в Україні.

Мирослава Гук, членка 33-го Відділу СУА.

Моя приятелька з давніх часів Оксана Мостович не прийняла гонорар за свої книжки “Загублений самоцвіт”. Дякуючи за щедрий дар, складаю (через 119-ий Відділ СУА в Йонкерсі, Н.Й.) **50.00** дол. на допомогу старшим громадянам в Україні.

О. Руденська.

Замість дарунку під ялинку для своєї дружини Наді складаю **100.00** дол. на Фонд Суспільної Опіки СУА.

Мирослав Шмігель.

Чеки просимо ласкаво виписувати на:

UNWLA, INC. SOCIAL WELFARE FUND

(with a designation for “Babusi”, “Orphans”, or “Milk & Roll for Youngest Children in Ukraine”)

108 Second Avenue, New York, N.Y. 10003

ЩИРО ДЯКУЄМО!

Надія Шмігель, скарбник Суспільної Опіки СУА.
Романна Кекіш, референтка Суспільної Опіки СУА.

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА

Пожертви за січень 2000 року.

700.00 дол. – 30-ий Відділ СУА; **550.00** дол. – 24-ий Відділ СУА; **500.00** дол. – 103-ий Відділ СУА; **450.00** дол. – 76-ий Відділ СУА; **400.00** дол. – Люба Палашевська (111); **350.00** дол. – Мирослав і Люба Прокопи (64); **300.00** дол. – Анна Куцан, Спрінгфілд, Іл.; по **250.00** дол. – Теодора Кузьмович (43), Ірина Чайковська (93); по **200.00** дол. – Данило і Люба Більовщук (4), Наталія Пойда (43), 106-ий Відділ СУА; **115.00** дол. – Орест і Оксана Кузьми (106); **110.00** дол. – Володимир і Уляна Дячуки (ВЧ); **100.00** дол. – 90-ий Відділ СУА; **75.00** дол. – Олег Вислоцький (86); **60.00** дол. – Ніна Самокіш (64); по **50.00** дол. – Андрій Іванок (22), Юрій і Марія Українські (86), Bill West; **21.00** дол. – Рената Бігун (28); 5. 50 дол. – Andrey Fill.

У ПАМ'ЯТЬ

У пам'ять моєї матері бл. п. Анастазії Мисишин та моєї хрищеної матері бл. п. **Ярослави Оренчук** складаю **1,000.00** дол. на Стипендійний Фонд СУА.

Маріяна Мисишин, Спрінгфілд, МА.

In memory of my Beloved Mother, Anastasia Fedoryshyn, please accept my contribution in the amount of \$ **310.00** to the UNWLA Scholarship Fund for a scholarship in Brazil.

Katherine B. Fedoryshyn, Rochester, NY.

У пам'ять мого дорогого чоловіка бл. п. інж. **Ярослава Бігуна** на Стипендійний Фонд СУА **350.00** дол. зложили: **200.00** дол. – Надія Бігун; **100.00** дол. – Мирослав і Євгенія Антоноки **50.00** дол. – Іванна Яворська.

Надія Бігун.

У пам'ять бл. п. інж. **Ярослава Бігуна** складаю **25.00** дол. на Стипендійний Фонд СУА. Дорогій пані Наді та родині висловлюю щире співчуття.

Анна Кравчук, Почесна голова СУА.

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. **Христі Нички-Богуславець** складаємо **30.00** дол. для сиріт в Україні (через Стипендійну Акцію СУА). Матері, чоловікові і родині висловлюємо глибокі співчуття.

Вікентій і Оксана Шандори.

З НАГОДИ

Ми вдячні жертводавцям, які замість дарунків на Різдво зложили датки на Стипендійний Фонд СУА. **700.00** дол. – д-р Любомир і Марія Явні, **150.00** дол. – Володимир і Уляна Дячуки, **100.00** дол. – Юрій і Лада Гавдяки, Олег і Ольга Сохани, **75.00** дол. – Роман Явний.

ЩИРО ДЯКУЄМО!

Люба Більовщук, референтка стипендій СУА.
Орися Яцусь, скарбник комісії стипендій СУА.

ПРОСИМО ПРЕСОВИХ РЕФЕРЕНТОК ТА ДОПИСУВАЧІВ НЕ ПРИСИЛАТИ СТАТТЕЙ ЧИ ДОПИСІВ,
ЯКІ БУЛИ ВИСЛАНІ АБО ПОМІЩЕНІ В ІНШИХ ГАЗЕТАХ ЧИ ЖУРНАЛАХ.

Редакція.

ДАТКИ ВІД 1 ДО 30 ВЕРЕСНЯ 1999 р.

(Закінчення)

У пам'ять **бл. п. д-ра Зенона Каратницького** датки на Будівельний Фонд Українського Музею зложили: **по 100.00 дол.** — Марта Данилюк, Оріся Каратницька, Марія Савицька, Марія Вижницька; **75.00 дол.** — Мирон і Ольга Гнатейки; **по 50.00 дол.** — Андрій і Христина Данилюки, Олег і Христина Данилюки, Івня Копачинська-Попович, Люба Ціховляс, Лідія Фіцалович, Галина М. Траверса; **по 25.00 дол.** — Орест і Святослава Менцінські, Ольга Тритяк, Роман і Марія Глушки, Ольга Гаецька.

У пам'ять **бл. п. д-ра Зенона Каратницького** складаю **25.00 дол.** на Будівельний Фонд УМ. Сестрі Лідії Крушельницькій, синові д-р Андрієві та всій родині висловлюю глибокі співчуття.

Ярослава Лабка.

У пам'ять **бл. п. д-ра Івана Макаревича** складаємо **25.00 дол.** на Будівельний Фонд УМ.

64-ий Відділ СУА.

У пам'ять **бл. п. Галини Єфремової** складаємо **25.00 дол.** на Будівельний Фонд УМ.

64-ий Відділ СУА.

У пам'ять **бл. п. д-ра Ярослава Ляшевича** складаємо **50.00 дол.** на потреби Українського Музею.

Д-р Теодозій і Любомира Крупи.

ДАТКИ ВІД 1 ДО 30 ЖОВТНЯ 1999 р.

По 1,000.00 дол. — Борис Галаган, д-р Іванна Ратич;

по 500.00 дол. — Ірена Падох, Оксана Байко;

300.00 дол. — Ольга Левицька;

200.00 дол. — М. Яремко (Johnson & Johnson Family);

190.00 дол. — Євген Змий;

по 100.00 дол. — Юрій Свищук, д-р Ірена Комаринська, Богдан і Марія Полянські, Гедвіг Черевко, д-р Віталій і Олександра Богданіві, Ярослав і Катря Червоняки, 86-ий Відділ СУА, Мирослава Данилишин, д-р Марта Лопатинська і Ігор Зварич, Дарія Бекерська;

80.00 дол. — д-р Зенон і Надія Матківські;

по 50.00 дол. — Люба Мриглоцька, Марія Душник, Лідія Білоус, Орест і Дарія Темницькі, Стефанія Іванчук, Іван і Галина Лобай, Олександр і Ірена Ховайли;

по 40.00 дол. — Ольга Купчин, д-р Марта Федерко, Тамара Кнегнецька, Ольга Балабан, Мирослав Мак;

по 30.00 дол. — Анна Заброцька, Олександр Яцкевич, Іван і Ольга Денисенки, Мілдред Бойчук;

по 25.00 дол. — Євгенія Харків, Віра Сендзік, Любомир Лампіка, Нестор Когут, Аркадія Стебельська, Емілія Ройовська, Олександр і Оксана Вороніні;

по 20.00 дол. — Ярослав Волощук, Володимир і Параскевія Шпачинські, Дарія Мудра, Марта Рудик,

д-р Лев і д-р Арета Добрянські, Патриція Крися, Галина Сминдак, Іванна Гринь, Євгенія і Елвія Бучми, Ірена Коструб'як, Дмитро і Марія Зегреї, д-р Реймонд Шустер, Володимир Скоцький;

по 15.00 дол. — Наталія Крупська, Еміль Майбо, Марія Крижанівська, Мирослава Приймак, Марія Ярема-Остапа, Марія Слободян, Йосиф Яцкевич;

по 10.00 дол. — Ліда Завадович, Софія Лонишин, Іван Тимків, Теодозія Гарасевич, Богдан Козак, Ярослава Солган, Зеновія Ясінська, Д. Макар, С. Paggi, М. Федірко, О. Гевко, О. Гишак, О. Процик, Софія Цибак, Олександр і Ірена Михалюки, Петро Бурик, Андрій Шульга, д-р Роман Богонович, Софія Головка, Емілія Процінська;

по 5.00 дол. — Микола Курчак, Анна Сташко, Стефанія Рудик, Стефанія Кобилецька, Микола і Віра Когуті, Борис Дурбак.

БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД

4,800.00 дол. — Стефан і Володимира Сливоцькі;

3,000.00 дол. — Irene Wolfe (Bankers Trust Foundation);

по 2,000.00 дол. — Мирон і Ольга Гнатейки, Орест і Лідія Глюти (American Express Foundation);

1,000.00 дол. — Осип і Стефанія Порайки;

300.00 дол. — 1-ий Відділ СУА;

250.00 дол. — 35-ий Відділ СУА;

100.00 дол. — Марія Савицька;

по 50.00 дол. — Марія Тимочко, Ольга Буртик, 35-ий Відділ СУА;

20.00 дол. — Ольга Цегельська;

10.00 дол. — Надія Цегельська;

5.00 дол. — Н. Н.

On the occasion of **Jane and Peter Sferrazza's 55th wedding anniversary** we are donating **\$100.00** to The Ukrainian Museum Building Fund.

Sir Harry Polche, KSC and Natalie Chuma.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

У пам'ять мого чоловіка **бл. п. д-ра Олега Кудрика** складаю **1,000.00 дол.** на Будівельний Фонд УМ.

Софія Кудрик.

У пам'ять **бл. п. Ірени Чайківської** складаю **50.00 дол.** на Будівельний Фонд УМ.

Мирослава Вишванна.

У пам'ять **бл. п. Ярослава Дусанівського** складаю **100.00 дол.** на Будівельний Фонд УМ.

Анна Думка.

Закінчення в наступному числі.

ЩИРО ДЯКУЄМО ЗА ПІДТРИМКУ!

Управа та Адміністрація УМ.

ВЕЛИКДЕНЬ

Ми довго чекали Великодня. Дивились на іній – уявляли білий вишневий цвіт.

Вербної неділі принесли з церкви освячену лозу. Хльоскали нею тата, маму, братчиків, сестричок – так проганяли зиму, приказуючи: “Не я б’ю, лоза б’є... За тиждень – Великдень. Недалечко червоне яечко!”

Чекали Великодня...

І от урочисто у церкві задзвонили дзвони. Зійшло веселе весняне сонечко і сповістило рясним промінням: “Христос воскрес!” Надворі розтала крига. З’явилася зелена травиця й тихо шелестить: “Христос воскрес!”

Вмиваймось, милі хлопчики й дівчатка, і притулюймо до щічок червоне яечко, щоб завжди бути гарними. Перехрестімося до ікони, помолімося “Отче наш” і сідаймо до святкового столу, сказавши всім, хто в хаті:

– Христос воскрес!

Пообідавши, всі виходьмо з хати, хай невидимо увійдуть до неї наші родичі, яких вже немає на білому світі, й теж покуштують великодніх страв.

Винесім худібці та птиці крихіт свяченої паски і прокажімо:

– Христос воскрес!

Радіймо, що з воскресінням Христа настала весна, і сподіваймося, що вона принесе нам щастя.

Вітаймося з усіма, кого стрінемо, словами: “Христос воскрес!”

А як нас привітають, відповідаймо: “Воістину воскрес!”

Андрій Мястківський

ДОРОЖЧОЇ НЕМА

Рано, рано сонце встало
Україну привітало,
побажало їй добра,
усміхнулось до Дніпра,
до Дністра і до Дунаю,
до Шевченкового краю,
де живуть уже віки
українці-козаки.

Рано, рано сонце встало,
гарних діток привітало,
побажало швидко встати
та розумними зростати,
шанувать свою родину
і любити Україну,
бо вона у нас одна,
і дорожчої нема.

Олесь Лупій

ЛЕСИНА КВІТКА

У Лесі на вікні є гарний вазон. Ще взимку мати купила в місті квіткові цибульки й дала Лесі.

-Посади їх і добре доглядай: підливай щодня, щоб земля була вогка, а як з'являться листочки, то тримай на світлі. От матимеш до Великодня гарні гіяцинти.

Леся послухала мами. Посадила квіткові цибульки до гарного вазонка й пильно їх підливала. Через деякий час з землі виткнулись гарні зелені листочки, а незабаром вигналась міцна стебелінка, на якій визначились цілими рядками пуп'янки. З кожним днем вони все більшали, і Леся ніяк не могла дочекатися, коли вони розкриються. Вона дуже хотіла, щоб до Великодніх свят квіточка розквітла. Тоді можна буде їх поставити на Великодній стіл із свяченим.

Леся дуже любить радісне свято – Великдень. Вона завжди допомагає мамі нести до церкви невеличкий кошачок із паскою, крашанками, сиром та пахучою ковбасою. Навколо церкви так гарно бути в колі, де кожний стоїть зі своїм кошачком або мискою, коло якої весело блимає червона свічечка. А коли скінчиться відправа й Леся повертається додому, то завжди вона з мамою прибирає Великодній стіл. А цього року на Великодньому столі буде стояти Лесина квітка. Тільки чому вона ще й досі не розкривається? Лесі не терпиться. Вона вже, може, в десятий раз підбігає до вікна й знову приглядається до пуп'янків. “А що, якби їх трошки відкрити?” – подумала Леся й вже простягла руку до рослини, як почула за собою бабусин голос:

– Не руш пуп'янків, поки самі не розкриються.

– Бабусю, я хотіла, щоб квітка розцвіла до Великодня,- відказала Леся.

– То ти краще помолися, то й розцвіте твоя квіточка, а будеш пуп'янки руками розкривати, то зів'януть і повідпадають.

Леся послухала й більше не торкалася квітки.

На Великдень вона пішла з татом і мамою до церкви. Там було гарно. Врочисто співав хор, скрізь горіли свічки. Священик у білій, блискучій ризі виходив до людей та вітав їх: “Христос воскрес”, а на дзвіниці гули, дзвони великі та маленькі. Леся молилася, слухала співів, але думка про квіточку не покидала її. “Чи розцвіла квітка, чи ні?” – все думала вона.

Коли всі повернулися додому, Леся відразу підбігла до вікна, де стояв вазон. А там... Леся не вірила своїм очам... там красувалась, замість непоказних зелених пуп'янків, чудова пахуча китиця білосніжних дзвоників гіяцинту.

– Розцвіла, розцвіла! – застрибала на радісах Леся. Вона вже взяла вазон до рук, щоб віднести його до вітальні та поставити на давно приготоване місце, як до кімнати вбіг її старший брат Юрко.

– Ти знаєш, Лесю, що трапилось? Гриць упав на сходах та так пошкодив собі ногу, що його відвезли до лікарні. Бідний Гриць, сумний буде в нього Великдень!

Леся знала Гриця. Це – товариш Юрка, який живе недалеко від них.

А Юрко далі казав

– Бідний Гриць! Я віднесу йому свою найкращу писанку та ще книжечку, яку дідो мені подарував. Хай читає, щоб не так сумно йому було лежати.

– А я? – Леся задумалась. – Що ж я понесу Грицеві?

І пригадала Леся, що має гарну квітку. Цю квітку вона віднесе до лікарні й поставить на столику коло його ліжка. Великодній стіл і без неї буде гарний.

Леся нахилилася до квіточки, поцілувала її ніжні пелюстки й тихенько сказала:

– Бувай здорова, квітонько. Будеш тепер уже у хворого Гриця. І видалося Лесі, що хтось шепнув їй із самої середини найбільшого дзвіночка гіяцинту:

– Добре, люба дівчинко. Живи щасливо!

І коли на другий день товаришки Лесі запитали її, де подівся гіяцинт, то Леся розповіла їм, чому цього року її Великодній стіл залишився без квітки. Але смутку не було в душі Лесі. Здавалося, що все навколо ще більше радіє у цей ясний, весняний, погожий день великодніх свят.

Ніна Наркевич

Продовження зі стор. 8-ої.

Зек сталінського призову — то лише робоча фізична сила! Він призначений до кайла, лопати, тачки чи носилок. Про писання — читання можна було тільки мріяти. Два листи на рік рідним — і все, що дозволялося. І ніяких нарікань, ніяких протестів з уст Григорія ми не чули... Протестом цій жорстокій дійсності була його титанічна праця на ниві поетичного перекладу, його постійне студіювання європейських мов" (Є. Дацюк. "Оплачене поневір'ям слово..." // Літературний Львів. — 1996."Ч. 3-4. — Стор. 14-15).

З боєм у серці читаєш ці рядки і думаєш: а якби Майстрові та сучасні умови (з інтернетом та комп'ютерною поштою)?! Але ж дійсність показує, що часто в стражданнях народжуються незрівняльні шедеври, а прагматичний добробут дає самозадоволену сір'ятину і, на жаль, часто самозакохану...

У час Хрущовської відлиги подружжя Кочурів було звільнено з таборів, згодом прийшла їй реабілітація. Повернувшись в Україну, вони поселилися в Ірпені (1962 р.) та незабаром Григорій Порфірович відновив зв'язки з П. Тичиною, М. Бажаном, Олександром та Андрієм Білецькими та багатьома іншими діячами української культури. З'явилися і нові друзі: Б. Антоненко-Давидович, М. Коцюбинська, І. Стещенко, М. Лукаш, Є. Сверстюк та чимало інших.

Шістдесяті та початок сімдесятих років були дуже плідними в творчості Г. Кочура. Його переклади друкувалися у вибраних поезіях Ю. Тувіма (1963), Д. Гофштейна (1965), Я. Райніса (1965), М. Богдановича (1967), П. Верлена (1968), Ю. Словацького (1969). Ж. П. Беранже і П. Безруча (обидві збірки — 1970), Ц. Норвіда (1971). У 1964 р. разом з М. Рильським він видав антологію новітньої чеської поезії (від доби національного відродження — початку XIX ст.). У цьому ж році, за редакцією М. Рильського, Л. Первомайського та Г. Кочура, вийшла антологія новітньої словацької поезії XIX-XX віків. Г. Кочур переклав чимало творів для обох антологій. Однак це були не просто перекладні антології. В умовах тоталітарного режиму та безглуздої цензури це були книжки, повні асоціацій з рідною історією, книжки, що вчили любити свій край. Підбір авторів та творів був досконалий. Так, словацька антологія відкривалася поезією Я. Коллара. Я дозволю собі зачитувати лише одну Колларову епіграму "Нащадкам" у перекладі Г. Кочура:

*Ви не про те говорите, як та що ми УМІЛИ писати, —
ні, що ми СМІЛИ писати, — краще про те говорите*
(Словацька поезія: Антологія. — К., 1964. — Стор. 36).

А ось вірш знаменитого словацького поета П. Гведослава (справж. прізвище — Орсаг), що його також переклав Г. Кочур:

*На нас лежить безмовності печать;
Чи буря, чи погода — всі мовчать...
І очерет тримався б сміливіше:
Безсилій розпочати бій*

*Він, коли вітер гне його й колише,
Чи, вже уникнувши навального пориву,
Іжачиться і шелестить від гніву.
Якби ж у нього був язик —
Напевно б, ми почули крик:
"Спинися, вихоре, не смій!.."*

(Словацька поезія: Антологія... Стор. 147).

У той же час Г. Кочур у гарячковому темпі працював над перекладом трагедії "Гамлет" для Шекспірового тритомника, приуроченого до чотирьохсотріччя від дня народження великого драматурга. Він також перекладав чеську та словацьку прозу, зокрема романи словацького письменника В. Мінача "Живі і мертві" (1961), "Дзвони звістують день" (1964). У 1965 р. видавництво "Дніпро" опублікувало Дантову книгу у віршах "Vita nova" ("Нове життя") у перекладі М. Бажана, Д. Павличка, В. Житника, В. Коротича, А. Перепаді та І. Драча за редакцією Г. Кочура.

У 1966 р., уже після смерті М. Рильського, вийшов однотомник М. Зерова, в якому редакція та вступна стаття належали М. Рильському, а примітки — Г. Кочуру та В. Петрову. У 1990 р. видавництво "Дніпро" опублікувало двотомник М. Зерова, де його поетичний, перекладацький, літературознавчий та історико-літературний доробок уперше представлено порівняно цілісно. Ініціатором цього видання та його упорядником (разом з Д. Павличком) був Г. Кочур.

Одна за одною починають з'являтися у пресі статті Г. Кочура, присвячені історії українського художнього перекладу, зокрема "На перекладницькі теми" ("Дніпро", 1965, Ч. 6), "Майстри перекладу" ("Всесвіт", 1966, Ч. 4), "Здобутки й перспективи" ("Всесвіт", 1968, Ч. 1).

Наукова та літературна громадськість Києва тих часів знала Г. Кочура і як ерудованого майстра усного науково-художнього слова, що його виступи, зокрема в залах Спілки письменників, збирали людні аудиторії. І в цьому, як і в багато чому, Г. Кочур виступав гідним продовжувачем традицій М. Зерова.

У 1968 р. Григорія Порфіровича прийняли до Спілки письменників України. У 1969 р. вийшов перший збірник Кочурових перекладів "Відлуння", що охоплював зразки поезії давньогрецької і давньоримської (перекладач завжди був закоханий у античність і творчо їй відданий), італійської, англійської, німецької, російської, білоруської, єврейської, литовської, латиської, грузинської, французької поезії Канади, поезії Сполучених Штатів та Латинської Америки, поезії французької, польської і чеської (останні три літератури завжди були полем особливого зацікавлення перекладача). У 1972 році за редакцією Г. Кочура видавництво "Веселка" публікує збірку "Співець" із світової поезії кінця XVIII — першої половини XIX сторіччя.

Роксоляна Зорівчак
Закінчення в наступному числі.

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ПОЧЕСНІ ГОЛОВИ
Іванна Рожанковська
Анна Кравчук

Ірина Куровицька — голова СУА

ЕКЗЕКУТИВА

Марія Томоруг
Софія Геврик
Оксана Фаріон
Мотря Воевідка-Слоневська
Варка Бачинська
Омеляна Рогожа
Олена Паславська
Рома Лісович
Ярослава Рубель
Марта Богачевська-Хом'як
Ірина Стецьків

— 1-ша заступниця голови
— 2-га заступниця голови для справ організаційних
— 3-тя заступниця голови для справ культури
— 4-та заступниця голови для справ зв'язків
— протоколярна секретарка
— кореспонден. секретарка
— скарбник
— фінансова секретарка
— для справ преси
— вільний член
— вільний член

РЕФЕРЕНТУРИ

Надія Шмігель
Катерина Івасишин
Марія Пазуняк
Люба Біловощук
Ольга Тритяк
Марта Пеленська

— суспільної опіки
— виховна
— музейна
— стипендій
— архівальна
— екології

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Наталія Гевко
Марія Раковська
Надія Савчук
Марта Стасюк
Марія Полянська
Іванна Шкарупа
Любомира Калін
Зоряна Миштал
Теодозія Кушнір
Марія Одежинська

— Дітройт
— Філадельфія
— Нью-Йорк
— Північний Нью-Йорк
— Нью Джерзі
— Огайо
— Чікаго
— Нова Англія
— Центральний Нью-Йорк
— зв'язкова далеко віддалених відділів

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Іванна Ратич
Таїсса Турянська
Лідія Черник
Надія Цвях
Рома Шуган

— голова
— член
— член
— заступниця
— заступниця

Ірена Чабан — головний редактор журналу "Наше Життя"
Тамара Стадниченко — редактор англійської частини журналу

THE NATIONAL BOARD OF THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

HONORARY PRESIDENTS
Iwanna Rozankowskyj
Anna Krawczuk

Iryna Kurowyckyj — President

EXECUTIVE COMMITTEE

Maria Tomorrow
Sophia Hewryk
Oxana Farion
Motria Voyevodka-Sloniewsky
Barbara Bachynsky
Omelana Rohoza
Olena Paslawsky
Roma Lisovych
Jaroslawa Rubel
Martha Bohachevsky-Chomiak
Irena Stecki

— 1-st Vice President
— 2nd VP — Membership
— 3rd VP — Culture
— 4th VP — Public Relations
— Recording Secretary
— Corresponding Secretary
— Treasurer
— Financial Secretary
— Press
— Member-at-Large
— Member-at-Large

STANDING COMMITTEES

Nadia Shmigel
Katherine Iwasyshyn
Maria Pazuniak
Luba Bilowchtchuk
Olga Trytyak
Marta Pelensky

— Social Welfare Chair
— Education Chair
— Art/Museum Chair
— Scholarship/Student Sponsorship Program Chair
— Archives Chair
— Ecology Chair

REGIONAL COUNCILS

Natalia Hewko
Maria Rakowsky
Nadia Sawczuk
Martha Stasiuk
Maria Polanskyj
Iwanna Shkarupa
Lubomyra Kalin
Zoryana Mishtal
Theodosia Kushnir
Maria Odezhynska

— Detroit
— Philadelphia
— New York City
— New York - North
— New Jersey
— Ohio
— Chicago
— New England
— New York - Central
— Liaison for Branches-at-Large

AUDITING COMMITTEE

Joanna Ratych
Taissa Turiansky
Lidia Czernyk
Nadia Cwiach
Roma Shuhan

— Chair
— Member
— Member
— Alternate
— Alternate

Irena Chaban — Editor-in-Chief "Our Life"
Tamara Stadnychenko — English editor "Our Life"

КАНЦЕЛЯРІЯ СУА / UNWLA Inc. HEADQUARTERS:

108 Second Avenue, New York, NY 10003
Tel.: (212) 533-4646; Fax: (212) 533-5237

Електронна пошта / e-mail: irynak@aol.com
<http://www.unwla.org/index.html>

Адміністратор бюро — **Наталія Дума**
Office administrator — **Natalia Duma**

Години урядування: від 10:00 до 4:00 по пол.

Адміністратор-бухгалтер журналу "Наше Життя" — **Орися Яцус**
Business Administrator "Our Life" — **M. Orysia Jacus**
Tel. & Fax (732) 441-9377

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА / UNWLA Inc. SCHOLARSHIP PROGRAM:

171 Main Street, P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Tel.: (732) 441-9530; Fax: (732) 441-9377
Luba Bilowchtchuk, Chair

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM:

203 Second Avenue, New York, NY 10003
(212) 228-0110 Fax (212) 228-1947
E-mail: **UkrMus@aol.com**

Periodicals Postage Paid at New York, NY and at
Additional mailing offices (USPS 414-660).

108 Second Avenue, New York, NY 10003

Взір із Альбому зорів для вишивання по канві, складений за оригінальними рисунками Ю. Дремлюги.
Із збірки Євгенії Бачинської-Федусевич. Вишивати нитками DMC червоними ч. 666 і чорними.
Patterns from the collection of Evhenia Bachynska Fedusevych. Original drawings by Y. Dremliug.
Embroidered with DMC threads: red 666 and black.